

# NAŠA LUČ

maj 2006, letnik 55, številka 5



MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU



# NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

*V Gospodovem vstajenju je obljuba slave za celega človeka. Ne le za njegovo dušo, temveč tudi za njegovo telo.*

*Kardinal Franc Rode*

Vera je kot sončni žarek,  
ki posuši marsikatero solzo 2

Velikonočna sveča 6

Spoznajmo svojo vero 7

Prava pot 8

Sv. Jožef v Ljubljani 9

Rekatolizacija  
na Slovenskem 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 38

Lučkin kotichek 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

*Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:  
Pogovor na Brezjah*

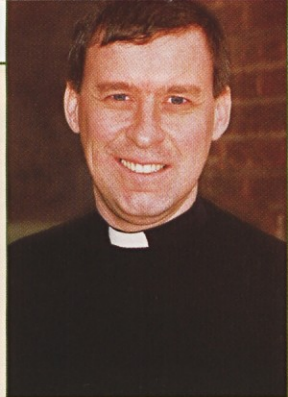
*Druga str. ovitka: Gašper Furman:  
Kardinal dr. Franc Rode*

*Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Stuttgart:  
Pevski seminar*

*Četrta str. ovitka: Arhiv NL:  
Nove škofije*

## Pogumen in pokončen

»Največkrat ste mi povedali, kako ste zadovoljni, da smo Slovenci dobili svojega kardinala. Največkrat pa ste mi ob čestitkah tudi izrekli priznanje, ker sem se tista leta kot nadškof v Ljubljani dobro držal, ker sem bil pogumen in pokončen. Tako kot škof mora biti.« Tako se je v nedeljo, 26. marca, dopoldne v cerkvi Karmelske Matere Božje na Via Conciliazione, ki vodi v Vatikan, zahvaljeval novi kardinal Rode rojakom, ko smo se zbrali pri njegovi maši.



Razglasitev dr. Franca Rodeta za kardinala je tako kakor vse, kar je bilo povezano z njim doslej, močno odmevala v slovenski javnosti. Veliko težkih besed, zlorab izjav, napadov in pritlehnosti je bil deležen v sedemletnem škofovanju ljubljanski nadškofiji. Ko je na primer nasprotoval sramotnemu 55. členu ustave o splavu, so nekatere novinarko obljubljale, da bodo metale jajca v stolnico (in res so se od takrat pojavljali žaljivi napisi na njenih stenah); ko je govoril o slabi vzgoji v slovenski šoli, so mu zlonamerne pripisali govorjenje o dresuri nemških ovčarjev; ko je govoril o veri v posmrtno življenje, so mu ateisti očitali, da jih žali, ker je uporabil primero o kantah za smeti. V tistih sedmih letih (in še potem) je bilo veliko zlonamernega in žaljivega v pisanju in govorjenju o njem. Najbolj pa ob očitnem žaljenju podobe Marije Pomagaj. Tisti, ki so mu sicer merili vsako besedo in odtenek v tonu in mu kar naprej očitali žalitve, so velikodušno zagovarjali očitno blatenje svetinje naše vere. Nasledniki partije in t. i. liberalni politiki, ki so se mu sicer večkrat zasebno dobrikali in hvalili njegovo razgledanost, izobrazbo in znanje, v javnosti niso imeli lepe besede zanj. Proti njemu so vodili sistematično in organizirano gonjo.

Pri vsem naštetem pa moramo z veseljem ugotoviti, da je bila razglasitev kardinala Rodeta s strani naših medijev tokrat obarvana čisto drugače, kakor smo bili verni navajeni. Kar naenkrat se je zazdelo, da ga tudi zapriseženi nasprotniki vidijo drugače. Vsa dosedanja poročanja poudarjajo njegove izjemne lastnosti, zaradi katerih ga je papež Benedikt XVI. imenoval za kardinala, mnogi tudi že drugače vidijo njegovo držo na sedežu ljubljanske nadškofije, ko je Sloveniji vladala Cerkvi sovražno razpoložena liberalna vlada. Zanesljivo pa znajo sedaj ceniti položaj, ki ga zaseda, saj gre za redkega Slovenca, ki se je v svetu povzpел tako visoko. Veseli bi zato bili, ko bi znala to pravočasno oceniti tudi slovenska politika.

Vidnejšega mesta doslej človek naše krvi še ni dosegel v svetu. Pri tem so njegova odlika razgledanost, svetovljanskost, izjemno znanje, kulturnost in človeška širina. V službo, ki jo opravlja, ni prišel po političnih spletkah ali vnapijenskih samoumevnih kroženjih, ampak zaradi znanja in odličnih lastnosti. In zato nas ni strah, da ne bi dobro opravil svoje službe. Kot je dejal ob zadnjem srečanju z rojaki tudi sam: »Od vseh nas, ki imamo kakšno odgovorno službo v Cerkvi, in predvsem od mene se pričakuje večja ljubezen, večje razumevanje človeka in njegovih potreb, večja bližina vsaki človeški stiski.« Ponosni smo lahko nanj in vemo, da bo kot kardinal v službi Cerkve delal prav tako, kot je obljubil, in bo v čast našemu narodu.

Franci Petrič

# Vera je kot sončni žarek, ki posuši marsikatero solzo

Gospa Anni Reinhardt, rojena Glogovšek, je doma iz župnije Sv. Peter pod Svetimi gorami, iz Bistrice ob Sotli. S šestnajstimi leti je odšla v tujino. Želela je doseči poklic medicinske sestre. Z osemnajstimi leti je prišla k usmiljenim sestram v Ravensburg. Po končani šoli je diplomirala kot medicinska sestra. V tem poklicu je delala 33 let. Sedaj je že osem let cerkvnica v cerkvi sv. Michaela v Altshausnu pri Ravensburgu v Nemčiji. Poleg tega sodeluje pri Hospicu v Altshausnu. Je tudi vsestransko aktivna pri oblikovanju župnijskih praznikov. Poznani so tudi njeni umetniški izdelki. Rada ima floristiko in vrtno delo. Zelo rada moli. V molitvi se spočije in dobi moč za svoje vsestransko delo in poslanstvo. Po nasvetu sedanjega pomožnega škofa v škofiji Rottenburg-Stuttgart, Thomasa Maria Renza, ki je bil pred škofovskim posvečenjem dekan v njenem kraju, je začela pisati spomine na otroštvo. Tako je nastala knjiga »Die Kinder von St. Peter« (Otroci iz župnije sv. Petra), ki jo je pomožni škof Thomas Maria Renz tudi predstavil. Vse življenje jo je spremljal duhovnik, gospod Pikl, ki ga je zelo lepo predstavila v svoji drugi nemški knjigi z naslovom »Der lange Weg zu dir« (Dolga pot do tebe). Rada poudarja, da je to, kar je, prav po zaslugi svojega župnika, gospoda Pikla. Svoji knjigi je slovenski publikli predstavila na kulturnem večeru ob Prešernovem prazniku v Stuttgartu v nedeljo, 5. februarja, in na



Anni Reinhardt je na kulturnem večeru v Stuttgartu predstavila svoji dve knjigi.



Anni Reinhardt je v Schwäbisch Gmündu predstavila dve knjigi.

slovenskem kulturnem prazniku v Schwäbisch Gmündu v soboto, 18. februarja. Zaprotil sem jo tudi za pogovor meseca v majski številki Naše luči.

## Nam poveste nekaj o svoji mladosti?

Rodila sem se 1. aprila 1946 v mali vasi župnije Bistrica ob Sotli. Moji starši so se spoznali med vojno v nemškem taborišču Saulgau, kamor so bili med drugo svetovno vojno nasilno preseljeni. Eno leto za mano se je rodil brat Anton. Zelo težki so bili tisti časi: veliko dela na kmetiji, malo zaslužka in veliki davki. Starši so dan in noč delali in imeli premalo časa za otroke. Moj oče je bil zelo strog. Tudi z bratom sva morala veliko delati. Za otroško igro in sproščenost ni bilo časa, za kakšen izlet pa nobenega dinarja. Veliko ljubezni in verske vzgoje so nama, hvala Bogu, podarili stari starši in seveda najina mama, kolikor je zmogla. Ko sem imela dvanajst let, se je v družini rodila še sestrica Erika. Z bratom Antonom sva jo nosila v korbi in se veselila njenega smeha in tudi njenih solzic.

## V svojih knjigah veliko pišete o svoji družini. Kako Vas je zaznamovala?

Ljubezen in vera sta nas utrdili in med seboj povezali in tudi danes je še tako.

## Zakaj ste se odločili, da zapustite domovino?

Že v četrtem razredu sem začutila željo, da bi postala medicinska sestra. Ker denarja za šolanje ni bilo, sem se pri šestnajstih letih odločila, da zapustim Slovenijo in odidem v Nemčijo. Najprej sem prišla v pokrajino Hessen.



*Na predstavitvi prve knjige Otroci iz župnije sv. Petra (Die Kinder von St. Peter). Sedijo z leve proti desni: hčerka Anette, mož Anton, avtorica, sestra Erika. Stojijo: drugi z leve pomožni škof Thomas Maria Renz, četrti z leve župnik Schöfer.*

### **Kakšno je bilo Vaše prvo srečanje s tujim svetom?**

Na kmetiji v Nemčiji sem se srečala z dobrimi ljudmi, pomagala sem pri delu in se naučila nemškega jezika. Slovničarica mi je bila dobro poznana in tudi ljudje so mi pri učenju jezika pomagali. Čudno se mi je zdelo prvo srečanje z luteransko vero, zame je to bilo takrat nekaj popolnoma tujega. Po enem mesecu se je oče odločil, da gremo v deželo Württemberg, v kraje, ki jih je poznal iz časa vojne. Neka dobra znanka je za nas našla dobre ljudi, ki so nas sprejeli. Čeprav sem imela samo turistično vizo, sem vendarle dobila dovoljenje, da lahko ostanem v Nemčiji. 1966 sem diplomirala kot medicinska sestra. Med šolanjem sem srečala tudi veliko naših rojakov, pomagala sem jim pri marsikaterem problemu.

### **V Nemčiji ste se tudi poročili in imeli družino, nam jo na kratko predstavite?**

Za božič leta 1967 sva se z bodočim možem Petrom zaročila, naslednje leto, leta 1968 pa v Ravensburgu tudi poročila. Naslednje leto se nama je rodil sin Jürgen, 1971 pa hčerka Anette Elisabeth. Leta 1977 sva dobila hčerko Evo Antoinette, ki je žal takoj po rojstvu zapustila ta svet. Moj mož je bil poklicni šofer, zato je veliko dela padlo name. Vendar sem bila obkrožena z dobrimi ljudmi, ki so mi pri tem pomagali. Na žalost je sin Jürgen imel od porodu poškodbo možganov in je potreboval posebno skrb. Kljub temu sta oba naredila veliko maturo in odšla vsak svojo živ-

ljenjsko pot. Poleg vsega dela sem kot patronažna sestra negovala še sorodnike in jim lajšala trpljenje. Nič ni težko, če se naredi z ljubeznijo.

### **Vedno ste imeli do vere pozitiven odnos. V Vaših knjigah to pride zelo dobro do izraza. Kaj vam je pomenila in kaj vam še pomeni vera?**

Vera mi je dala in mi še vedno daje moč za življenje v dobrih in hudih časih. Življenja brez vere si sploh ne morem predstavljati. Vera je bila v mojem življenju kakor sončni žarek, ki je posušil marsikatero solzo.

### **Trpljenje za Vas ni »tuja« beseda, saj ste ga na svoji življenjski poti kar precej izkusili. Kam nas lahko vodi trpljenje?**

Res, trpljenje poznam in sem ga veliko zaužila. Toda če ga položimo v božje roke, nam da moč. Nakloni nam potrpljenje, okrepi nam zaupanje v božjo pomoč.

### **Tudi velikonočno veselje je stvar globoke vere in osebnega izkustva z Bogom. Kako ga doživljate?**

V današnjem času velikonočno veselje izgublja pomen. Le še čokoladna jajca ... in navade ob velikonočnem prazniku so marsikomu edini stik s praznikom vstajenja. Kristus ni ostal v grobu, vstal je od mrtvih, živi! To je nekaj čudovitega. Ta velika božja ljubezen do nas nas vodi k temu, da mi živimo v ljubezni in da jo izkazujemo sočloveku. Zame ni praznika brez evharistije. Le preko nje doživljamo velikonočno skrivnost, da je namreč Kristus z nami v veselju in v žalosti.

**Kateri je Vaš najljubši odlomek v knjigi Otroci iz župnije sv. Petra (Die Kinder von St. Peter)?**

Najlepši odlomek se mi zdi pogovor s starim očetom. Predvsem to, kako doživlja domovino in naravo. Pa tudi pot k velikonočnemu blagoslovu z malo Eriko. Najbolj žalosten odlomek pa je slovo od mame.

**Domači župnik, gospod Pikel, je bil Vaš duhovni oče. V svoji drugi knjigi predstavite njegovo življenjsko pot in njegov pomen za Vas. Kdo je bil župnik Pikel?**

Župnik Pikel je bil zares moj duhovni oče; bil je mož vere, vedno pripravljen pomagati v težavah. Da sem to, kar sem, je zagotovo njegovo delo. Tako sem svojo drugo knjigo, Dolga pot do tebe (Der lange Weg zu dir), poklonila njegovemu spominu.

**Ali še obstajajo taki duhovniki in župniki?**

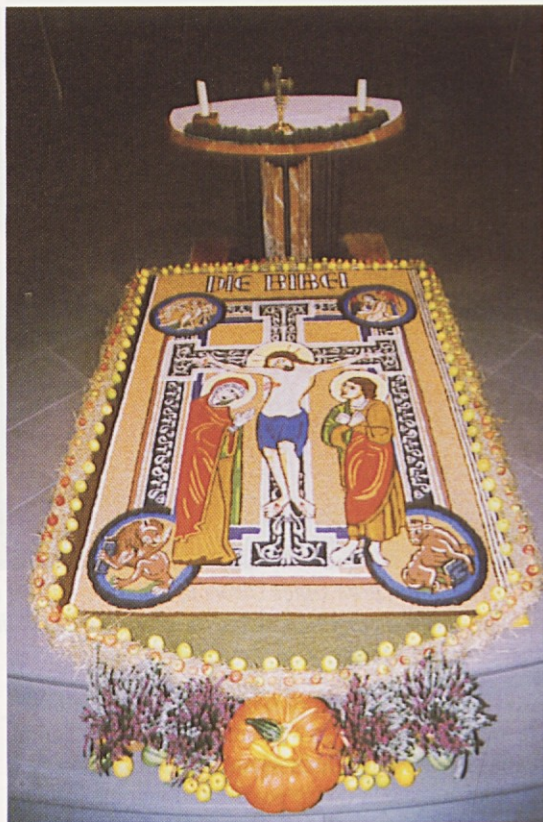
Tudi tu sem srečala podobnega duhovnika. Že več kot dvajset let me spremlja kot duhovni oče z molitvijo in dobrimi nasveti, za kar sem mu zelo hvaležna. Mislim, da je za duhovnike potrebno moliti in jih ne samo kritizirati. To je težek poklic, saj zahteva veliko požrtvovalnosti, odrekanja in duhovne moči.

**V načrtu imate izdajo Vaše tretje knjige. Že veste, kakšen naslov bo imela?**

Tretja knjiga bo imela naslov Der Feind in meinem Glas, po slovensko Sovražnik v mojem kozarcu. Kot slutite, bo osrednja tema problem alkoholizma. Mislim, da jo bom končala do letošnje jeseni.

**Lepo bi bilo, če bi Vaše knjige doživele tudi slovensko izdajo. Pri tem sem Vam obljubil pomoč. Bi bili tega veseli in zakaj?**

Presrečna bi bila, če bi do tega zares prišlo. Rada bi, da bi tudi v Sloveniji spoznali mojo življenjsko pot in pričevanje. Tole bi rada, da pride do ljudi: vera je zaklad, ki ti ga nihče ne more vzeti. Čeprav otroci v času



*Oltar je središče življenja krščanske skupnosti. Izdelek Anni Reinhardt za zahvalno nedeljo*

pubertete in v mladih letih radi gredo svoja pota, nosijo za vedno s seboj tisto, kar jim starši damo. To sem sama doživljala pri svojih otrocih. Še danes mi hčerka rada reče: mama, tako si nas učila!

**Vaše delo je tudi sedaj tesno povezano s Cerkvijo. Poleg tega, da opravljate službo cerkovnice, se posvečate tudi drugim dejavnostim v cerkvi. Katerim?**

Kot cerkovnica sem s Cerkvijo zares zelo konkretno in živo povezana. Zelo rada oblikujem floristična dela ob različnih praznikih. Posvečam se še vzgoji ministrantov in birmancev, sodelujem pri češčenju sv. Rešnjega telesa, pri delanju jaslic. Za zahvalno nedeljo naredim vsako leto preprogo iz zrnja, ki je simbolni okras za ta praznik. Sodelujem tudi pri Hospicju, večkrat sem pri umirajočih na domu, v starostnem domu ali v bolnici. Večkrat me zato pokličejo tudi ponoči.

**Kako vidite Slovenijo danes? Je za Vas ostala ljubljena domovina ali jo sedaj vidite drugače?**



*Preproga iz cvetja za telovo. Izdelek Anni Reinhardt*

V Sloveniji se je marsikaj spremenilo. Nekaj se je obrnilo na slabše, nekaj na boljše. Slovenija ostaja zame moja domovina. Na začetku sem v tujini imela veliko domotožje, zaradi tega sem tudi zbolela in bila nekaj časa v bolnici. Ko sem ustanovila svojo družino, se je stanje izboljšalo in domotožje poglelo.

**Kaj bi priporočili našim slovenskim rojakom v Evropi in po svetu ter bralcem Naše luči v Sloveniji?** Bralcem Naše luči v Sloveniji in po svetu želim vse dobro, predvsem pa, da si vzamete več časa za veselje in smeh, tudi več časa za molitev. Najdite si čas, ko ste srečni, čas, ko znate odpuščati, čas, ki si ga duhovno namenite samemu sebi, čas, ko občutite, da je življenje lepo in da ga lahko živite v polnosti.

*Pogovarjal se je Zvone Štrubelj*

**ODLOMEK IZ KNJIGE OTROCI IZ ŽUPNIJE SV. PETRA (DIE KINDER VON ST. PETER) Ani Reinhardt**

Težko je bilo človeško življenje v takratnih povojnih letih, toda ne samo v tem delu Slovenije, temveč tudi povsod tam, kjer je vojna pustila svoje sledove. Pisalo se je leto 1951.

Radio, časopis ali samo televizija, tega za nas ni bilo. V tej pomladi sem dopolnila peto leto in moj brat četrto. Siromaštvo sicer ne, skromnost in velika ljubezen naših starih staršev pa so bili naši takratni spremljevalci. Naša starša sta težko delala na domačiji, polju, travnikih in vinogradih. Kar se spomnim, smo otroci pri tem pomagali, kolikor je bilo mogoče. Pred spanjem smo se zbrali ob stari mami na postelji in ona nas je učila moliti. Veliko nismo razumeli, vendar pa nam je razlagala s svojo materinsko skrbjo. Bog je povsod, kjer se ljudje med seboj razumejo in ljubijo. In Njemu se vsak dan zahvaljujemo za vse, za vodo in za kruh. Na koncu vsake večerne molitve je molila še za umrle, posebno za Antona in Franca.

Toda stara mama, zakaj za ta dva?

Otroci, vam bom povedala. Ko je izbruhnila vojna, so nemški vojaki prišli tudi v našo vas. Vaši materi je bilo takrat ravno 16 let, Francu 18 in Antonu 21. Na hitro smo morali vzeti samo najnujnejše in oditi na pot v Brestanico (Reichenburg), kjer je nemška vojska imela svojo postojanko. Še enkrat sem se ozrla nazaj. Domovina, te bom še kdaj videla? Spomnila sem se Sv. Petra pod Svetimi gorami in v mislih sem bila še enkrat pri naši gospe Mariji Pomagaj. Ti bodi naša pomoč v tej za nas nepoznani poti. In z roko pod plaščem

sem začutila molek, svoj rožni venec. Pot do Reichenburga (Brestanice) je zame trajala celo večnost. Tu so nas odpeljali v grad in nas razdelili v skupine. Nato so nas strpali v vagono kot živino in poslali v Nemčijo. Prispeli smo v taborišče v Aulendorfu. Stanovali smo v nekem majhnem stanovanju na neki domačiji in stari oče je delal pri železnici. Bil je kurjač na lokomotivi. Franc in Anton sta bila vedno ob meni, kakor vi sedaj. Nekoč je Franc srečal neko tujo ženo. Podala sta si roke in ta mu je rekla: »Vi si boste oblekli uniformo in je nikoli slekli.« O, kako se je tega razveselil moj sin. Vedno si je želel uniforme policista ali nekaj takega. Kmalu zatem sta oba, Franc in Anton, kot nemška vojaka odšla v vojno proti Rusiji.

Dve leti sta pretekli in oba moja sinova sta pridno pošiljala pošto. 18. oktobra leta 1943 sem stala ob oknu, s katerega se je videlo na župnijsko cerkev v Aulendorfu. V mislih sem bila pri obeh mojih sinovih, ko nenadoma nekdo zakliče: »Mama, mama.« Odprem okno in pod njim zagledam vašo mamo. »Antonija, si me ti klicala?« Ne mama, je odvrnila. In v tem trenutku sem vedela, da se je moralo mojima ljubljenu sinovoma nekaj zgoditi. Nemirna sem pričakovala naslednje dni. In prišlo je sporočilo. Oba je zadelo granata.

Alois Kramer, njun tovariš, nam je potem o tem pripovedoval. Tako sedaj oba ležita v tuji zemlji, daleč, proč od domače hiše. In jaz ne morem groba ne okrasiti ne prižgati svečke. Pri tem ji začnejo po licu padati debele solze. Stara mama se od izgube obeh sinov ni nikoli opomogla. Iz vesele žene je postala tiha in trpeča, vseeno pa z upanjem, da sta oba pri Bogu.

*Prosto iz originala prevedel Igor Krašna*



*Anni Reinhardt*

## Velikonočna sveča

*V prejšnjem času so gradili cerkve večinoma v smeri proti vzhodu. Kristjan, ki je zjutraj vstopil v cerkev, je gledal v svetlobo vzhajajočega sonca in videl v njem simbol za Kristusa, Luč sveta. Tudi luč velikonočne sveče in ta sveča v celoti sta v katoliški Cerkvi od nekdaj simbol za Kristusa. Morali bi kdaj soobhajati veliko noč v kakšni veliki benediktinski ali cistercijanski opatiji, da bi razumeli to znamenje v vsej njegovi veličini.*

Na velikonočno vigilijo Cerkev prižge kres. Tu in tam ukrešejo iskro za ta ogenj iz kamna, kar je zopet simbol za Kristusa, ki kot Vstali prihaja iz temine skalnatega groba. Z ognjem tega kresa se prižge velikonočna sveča in v slovesnem sprevodu nese v še popolnoma temno cerkev. Trikrat se sprevod ustavi in trikrat zapoje diakon ali duhovnik, ki nosi svečo, besede »Lumen Christi«: To je Kristusova luč. Z ognjem velikonočne sveče si prižgejo sveče vsi navzoči in cerkveni prostor se hitro razsvetli.

Velikonočno svečo nato namestijo na veliki svečnik, pozdravijo jo s kadilom, potem pa ji diakon zapoje prastaro liturgično pesem Exultet. Ta pesem nas vodi nazaj v globino zveličavne zgodovine. Spominja nas suženjstva izraelskega ljudstva v Egiptu in rešitve iz njega, ko je Bog ljudstvu ponoči kazal pot v obliki ognjenega stebra. Pesem Exultet končno spominja na noč, v kateri je Kristus »zdrobil verige smrti in kot zmagovalec vstal od mrtvih«.

Simboliko velikonočne sveče, ki kaže na Kristusa, še bolj okrepi pogost običaj, da svečo okrasimo s Kristusovim križem ter z alfo in omego, prvo in zadnjo črko grške abecede, v spomin na Jezusove besede »Jaz sem začetek in konec«. K temu še pridejo vsakokratna letnica in pet kadilnih zrn kot znamenje za Jezusove rane.

Svečnik za velikonočno svečo je bil v stari Cerkvi pogosto posebno umetniško oblikovan in dragocen. En

tak svečnik se je do danes ohranil v glavni rimski cerkvi sv. Pavla zunaj obzidja.

Prej je bil običaj, da je velikonočna sveča gorela med bogoslužjem od velike noči do praznika Kristusovega vnebohoda. Po tem je njena luč ugasnila kot znamenje za to, da se je Kristus s svojo vrnitvijo k Očetu odtegnil našemu pogledu. Zdaj pustimo svečo do binkošti na njenem mestu, nato pa jo postavimo h krstnemu kamnu, ker v krstu vzide Kristus novemu kristjanu kot Luč življenja.

V nekaterih družinah vse leto hranijo doma svečo, ki so jo prinesli od velikonočne vigilije, in jo prižgejo ob verskih slavnih v družini. Vsa ta znamenja nam hočejo reči, da je Kristus domovina naše luči.





# Spoznajmo svojo vero

## 23. Kakšna edinost obstaja med Staro in Novo zavezo?

Svetopisemske knjige izkazujejo veliko edinost, ker obstaja samo ena božja beseda, ker je samo en božji načrt odrešenja in samo eno božje navdihnjenje obeh zavez. Stara zaveza je priprava na novo in nova dopolnjuje staro. Obe zavezi osvetljuje druga drugo.

**Za pogovor:** Ob branju Stare zaveze ljudje kaj hitro najdemo razlike z novozaveznimi načeli, ki jih poznamo iz svojega krščanskega življenja. Kako je treba to razlagati? Kaj v Stari zavezi nam omogoča bolje razumeti Kristusa? Kako Nova zaveza osvetljuje pomen starozaveznih sporočil? Če ne najdete pravega odgovora na svoja vprašanja, povabite k sebi domačega župnika na pogovor.

## 24. Kakšno vlogo ima Sveto pismo v življenju Cerkve?

Sveto pismo daje življenju Cerkve oporo in moč. Otrokom Cerkve je steber vere, hrana in vir duhovnega življenja. To je duša bogoslovnih znanosti in pastoralnega delovanja ter oznanjevanja. Psalmist pravi: »Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, je luč na moji poti« (Ps 119,105). Zato vabi Cerkev k pogostemu prebiranju Svetega pisma. »Nepoznanje Svetega pisma je namreč nepoznanje Kristusa« (pravi sv. Hieronim).

**Za pogovor:** Najdeš v branju Svetega pisma oporo in moč za življenje po veri? Če nisi do sedaj nikoli bral Svetega pisma, preskusi vendar to zagotovilo, ki izha-

ja iz izkustva Cerkve. Imate doma Sveto pismo? Naroči ga takoj. Ob prvem družinskem praznovanju naj pride v dom kot poseben duhovni zaklad, ki ga je treba odpreti in zajeti iz njega. Branje Svetega pisma je odlična postna vaja.

## ČLOVEKOV ODGOVOR BOGU

### 25. Kako odgovarja človek Bogu, ki se razodeva?

Človek, podprt z božjo milostjo, odgovarja Bogu s poslušnostjo vere. Ta je v tem, da se popolnoma zaupa Bogu in sprejme njegove resnice, ker jih postavlja On, ki je sama Resnica.

**Za pogovor:** Kako razumeš in doživljaš predanost Bogu? Če je le teža in breme, ne pa osvoboditev, potem vera v srcu še ni prava, kajti Bog deli odrešitev in mir.

### 26. Katere glavne pričevalce poslušnosti iz vere pozna Sveto pismo?

Takšnih pričevalcev je veliko, predvsem pa dva: Abraham, ki »je veroval Bogu« (Rim 4,3) tudi takrat, ko ga je ta preizkušal, in je vedno sledil njegovemu klicu. Zaradi tega je postal »oče vseh verujočih« (Rim 4,11.18); in pa Devica Marija, ki je v svojem življenju uresničila poslušnost Bogu na popoln način: »Fiat mihi secundum Verbum tuum.« - »Zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38).

**Za pogovor:** Premisli svojo vero. V čem si pripravljen Bogu izročiti svoje življenje? Vprašanje je, kaj si pripravljen darovati in česa ne, če bi bil postavljen pred izbiro.

### 27. Kaj pomeni za človeka verovati v Boga?

Pomeni, da sam sebe naveže na Boga, se mu popolnoma zaupa in pritrdi vsem od njega razodetim resnicam samo zato, ker je Bog vsa Resnica. Pomeni verovati v enega Boga v treh osebah: Očeta, Sina in Svetega Duha.

**Za pogovor:** Bi znal razložiti nevednemu človeku, zakaj priznavamo kristjani enega Boga in v njem tri osebe?



Župnijski otroški vrtec v Stuttgartu se na veliko nač pripravlja z izdelovanjem pirhov.

# Prava pot

Živjo, Petra! Moje življenje je prazno, čeprav mi večina znancev najbrž ne bi verjela, kako se v resnici počutim. Vedno sem se ukvarjala z veliko stvarmi, s športom, plesom, z glasbo. Toda vztrajno se vame vrača občutek, da nisem v pravem življenju, da je tisto pravo dogajanje nekje drugje. Ne morem reči, da bi bila osamljena ali da ne bi znala izpolniti prostega časa. Nekaj časa sem mislila, da bom našla rešitev, če bom srečala pravega fanta, sorodno dušo, vendar spoznavam, da tudi to ni to. Morda je res Bog edina polnost, toda ne vidim, kako lahko postane realnost zame?

Irena

Draga Irena! Lahko ti le zagotovim, da je iskanje izpolnitve v Bogu prava smer. »Zase si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi, Gospod ...« spoznava sv. Avguštin v svojih Izpovedih. Do tega spoznanja je prišel po precej dolgem iskanju in prepoznavanju resnice, vendar bi lahko hitro naštel še množico svetnikov, ki so napravili bolj ali manj podoben povzetek svojega iskanja. Svetniki se mi zdijo dober zgled, ker so bili na koncu vedno zadovoljni s svojim življenjem. Ne vem, kaj ti trenutno pomeni Bog. Domnevam, da veruješ, da obstaja. Obstaja pa pomemben prehod, ko nam njegova navzočnost postane otipljiva resničnost. V zgodovini se je to zgodilo, ko se je Bog učlovečil v Kristusu. Ko se je rodil kot dojenček, odraščal, izkusil človeško življenje, se nam je približal na drugačen način. Morda v Kristusa preprosto verjameš. Toda lahko si izprosiš prestop v to, da bi ga spoznala - da takrat, ko te kdo vpraša, ali veruješ v Kristusa, ne odgovarjaš več z »verujem«, ampak »ja, poznam ga«. Mislim, da je to nekaj najlepšega, kar se ti lahko zgodi, in da šele takrat zares lahko začnemo živeti v Bogu izpolnjujoče življenje. Ta dogodek je darilo Svetega Duha. Svetega Duha zato, ker se Bog pusti spoznati samo prek ljubezni, samo Sveti Duh pa je tisti, ki nam omogoči ljubezen do Njega, ki ga ne vidimo, ki nas popolnoma presega in je zunaj naših zmožnosti dojemanja. Toda na srečo postane stvar preprosta, ker je, hvala Bogu, Sveti Duh izredno prijazen in pride kar hitro, če ga vsaj približno pokličemo s srcem. To pomeni z zaupanjem. Za to, da ga zaprosiš, ne potrebuješ nič posebnega, le nekaj časa v tišini, morda kakšno sveto podobo in pa Sveto pismo. Jezus je namreč najboljše in najbolj zares, resnično in verodostojno opisan v Svetem pismu. Lahko bereš evangelije in prosiš Svetega Duha, da bi ti pomagal spoznati Jezusa, kdo je bil,

kakšen je bil, kaj je rekel, storil ... Taki trenutki molitve ti dajo tudi dobro oporo za vsakdanje življenje in iz njih lahko prepoznavaš izvir pravega življenja, ki je ljubezen Svetega Duha.

Petra



## Sv. Jožef v Ljubljani

*Narodno svetišče sv. Jožefa. Informacije: Rezidenca sv. Jožefa, Ulica Janeza Pavla II. 9, 1000 Ljubljana. Tel/faks. 01 438 39 80.*

Slovenska prestolnica ima kar nekaj cerkva ali pa vsaj kapel in oltarjev, h katerim so romali verni Ljubljančani s prošnjo in z zahvalo. Med najbolj znanimi v zadnjih letih pa je po dolgem obdobju prisilnega molka cerkev sv. Jožefa.

Prva zamisel o tej cerkvi sega v zadnje desetletje prejšnjega stoletja in je povezana z naselitvijo in delovanjem jezuitov v Ljubljani. Jezuiti so dotlej imeli rezidenco v Repnjah pri Vodica. Leta 1889 so se preselili v Ljubljano k cerkvi sv. Florijana. Zaradi načrtovanih dejavnosti pa so leta 1894 kupili zemljišče ob Poljanski cesti, da bi tu postavili svojo redovno hišo in cerkev. Že od leta 1891 so se zbirali darovi za cerkev, ki naj bi jo posvetili zavetniku slovenskih dežel. Ko je v te načrte posegel rušilni potres, so vse zamisli in dotedanja dela dobila še nov pomen. Na veliko noč, 14. aprila 1895, so se četrte ure po enajsti uri ponoči močno zatresla tla pod Ljubljano. Žrtev skorajda ni bilo, nastala pa je izjemno velika gmotna škoda. Prva zaobljuba prebivalcev mesta je bila zahvalna pobožnost, ki je dobila ime »potresna«: vsako veliko noč se bodo zbrali pri popoldanski pobožnosti z litanijami. Takratni ljubljanski škof Missia pa je ob tem v pastirskem pismu pozval vse verne Ljubljančane in Slovence, naj v zahvalo pozidajo cerkev v čast sv. Jožefu na Poljanah, kjer so jezuiti že začeli zidati svojo hišo. Tam naj bi tudi redno opravljali »potresno« pobožnost.

Načrte za cerkev sv. Jožefa je napravil avstrijski arhitekt benediktinec p. Anzelm Werner. P. Anzelm je upošteval škofovo željo pri načrtih in naredil cerkev v novoromanskem slogu z izjemno velikimi merami. Z zidavo pa ni bilo tako lahko kakor z načrtovanjem. Denar se je le počasi zbiral. 4. avgusta leta 1912 je škof Anton Bonaventura Jeglič blagoslovil temeljni kamen in leta 1914, še pred začetkom prve svetovne vojne, je bila v grobem končana. Potem pa se je v cerkvi naselila avstrijska vojska (v njej je živelo 200 vojakov). Uporabljali so jo tudi za vojaško skladišče in v pomanj-

kanju, ki je nastalo, je imelo mesto v njej skladišče za moko in druga živila. Jezuiti so takoj po vojni zaprosili, naj mesto cerkev, ki je postala začasno skladišče, izprazni. To se je zgodilo šele leta 1921. Na praznik sv. Jožefa, 19. marca leta 1922, je škof Jeglič cerkev blagoslovil in še istega dne so jezuiti (njihova rezidenca ob cerkvi je stala že od leta 1897) začeli misijon.

Na petem katoliškem shodu v Ljubljani leta 1923 je bilo sklenjeno, naj bi Slovenci odprli dom duhovnih vaj, ki bi duhovno oblikoval naš narod. Jezuiti so takoj začeli iskati primerno zemljišče in zaprosili arhitekta Plečnika, naj napravi načrt. Dom so postavili leta 1925 ob svoji rezidenci in tako dali zaokroženo podobo predelu Poljan do današnjega dne. Pozidana z darovi slovenskega ljudstva, je morala cerkev še dolgo čakati na ureditev notranjščine. Maja 1941 so izdelali po načrtih arhitekta Plečnika veličasten glavni oltar s kipom sv. Jožefa (izdelal ga je kipar Božidar Pengov). A ta okras je le malo časa bogatil cerkev. Povojna oblast jo je v gonji proti jezuitom leta 1949 zaplenila skupaj z obema hišama in vsem drugim premoženjem. 23. aprila leta 1949 sta patra odnesla Najsvetejše v stolnico. Naslednjega dne, na belo nedeljo, zvonovi niso več vabili k bogoslužju. Kasneje je stavba služila svetnim namenom. V njej je bil v povojnih letih filmski studio. Plečnikov oltar je bil zazidan. Notranjost je bila preurejena in poškodovana. Zato jo je država Slovenija v denacionalizacijskem postopku obnovila in ji vrnila nekdanjo lepoto. Ob obisku Janeza Pavla II. leta 1996 je bila spet vrnjena in zdaj obnovljena postaja vse bolj živo duhovno središče, ki ga vodijo jezuiti.

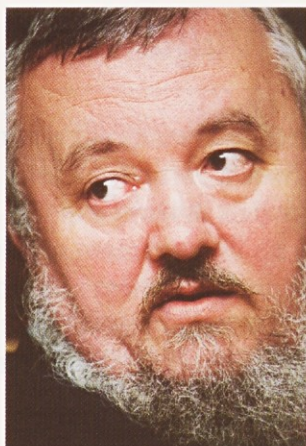


# Rekatolizacija na Slovenskem

*V zadnjem času, zlasti pa po političnih spremembah v Sloveniji, doživljam pogosto zaskrbljeno postavljanje vprašanja o načrtih rekatolizacije Slovenije. Imela naj bi jih Cerkev, ki pri tem izkorišča naklonjenost če že ne zavezništvo s sedanjo vlado.*

Že izhodišča za ta strah so brez osnove. Sedanja vlada Cerkvi ni sovražna. To mogoče v celoti ni bila niti prejšnja, če odmislimo nekatere kulturnobojne posameznike, ki so preglasili ostale, je pa bila pobalinska, kar je bila njena značilnost skoraj na vseh področjih. Odnos med sedanjo vlado in Cerkvijo občutim kot kulturnen, sodoben, v skladu z evropskimi normami in nič več. Tudi rekatolizacija se mi zdi nekaj absurdnega, še zlasti če izhajam iz prepričanja, da je vera milost. Kljub temu pa strahu, ki ga imajo nekateri pred rekatolizacijo, ne morem zavrnuti z levo roko, še zlasti ker mislim, da je njihov strah iskren. Ne domišljam si, da bi ga lahko v celoti pojasnil, skušal pa bom nakazati vidik, ki se mi zdi najbolj izstopajoč.

Pri analizi ljudi, ki se bojijo rekatolizacije, sem prišel do spoznanja, da je med njimi mnogo načeloma dobrih ljudi, ki pa nikoli ne vidijo možnosti delovanja zunaj sistema, ampak le znotraj njega. Tako so bili skoraj vsi, ki mi o tem svojem strahu govorijo, člani komunistične partije, in to ne zgolj zaradi kruha, ampak zato, ker so hoteli biti "in". Pri tem niso bili pasivni, ampak pogosto priganjači, ideološki čistuni, verniki brezverske organizacije, nekakšni komunistični klerikalci. Zlom komunizma je tudi njih osvobodil določenih spon, tudi oni so poslej svobodni in srečni, da ni več totalitarizma, hkrati pa imajo toliko morale, da niso pripravljene "obrniti kape" ali "skočiti na drug voz". Čeprav načelno priznavajo slabosti in napake nekdanjega družbenopolitičnega sistema in njegove ideologije, pa niso sprejemljivi za njuno kritiko, razen na načelni ravni. Ko bi prešli na konkretno obravnavo, bi slej ali prej trčili tudi na njih in njihovo dejavnost ter



morebitne grehe. Njihov strah pred rekatolizacijo ni povezan z vero, ampak z vidnjem možnostmi, da bi morali, če bi hoteli postati znova družbeno aktivni, postati aktivni člani Cerkve. Ne vere, Cerkve jih je strah.

Kaj storiti? Odmahniti z levico in to potrditi z mislijo, da jim lahko pomaga

samo Bog, je najlažje. Gotovo ni brez osnove tudi očitek, da so žrtev svoje prejšnje ideologije, predvsem pa strahu, ki ga je ta vcepljala svojim pristašem pred Cerkvijo in vero. Zaradi ugotovitve, da njihov strah ni protiverski, ampak proticerkven, pa se katoličani le moramo vprašati, ali smo tudi mi k temu kaj prispevali. Kolikor je meni znano, v obdobju po drugi svetovni vojni prav gotovo ne, za nazaj pa ne bi bil tako prepričan. Ker ti ljudje živijo iz preteklosti, ne pa iz upanja v prihodnost, jim je preteklost, tudi zaradi lastne usode, odločilna.

Najboljše zdravilo pred strahom rekatolizacije je čas. Sodobna Slovenija nima ideološko klasične desne stranke. Dejansko so najbolj konzervativne sile zbrane v strankah, ki se razglašajo za leve. Za njimi stoji tudi (vele)kapital. Slovenija po več kot sto letih nima niti klerikalne stranke, kar mnogi niti ne opazijo. Za slovenske kristjane je to samo dobro, saj jih politične razmere same po sebi ne getoizirajo. Dejansko imajo veliko boljše možnosti kot kdajkoli v zgodovini, da so politično aktivni, ne da bi bili stigmatizirani. Sedaj je možnost, da delamo od spodaj, v smislu ljubezni do bližnjega. Imamo odlično možnost, da dokazujemo, da nam je politični katolicizem tuj. Prav zato pa si moramo kar najbolje prizadevati za oblikovanje in ohranitev takih razmer, da bomo lahko nemoteno delovali v smislu svoje vere. Dokazati jim moramo, da naš cilj ni oblast, vendar na razmere, ko smo bili drugorazredni državljani, nismo pripravljene pristati. To bodo morali sprejeti tudi tisti, ki jih je strah rekatolizacije slovenske družbe. Prevelike so bile žrtve slovenskih katoličanov, da bi veliko pridobitev sodobne Slovenije neodgovorno napravili.

Stane Granda

## PRVI URADNI OBISK SLOVENSKEGA PREMIERA JANEZA JANŠE V NEMČIJI

Sredi meseca marca je bil premier Janez Janša na prvem uradnem obisku v Nemčiji. Po prisrčnem sprejemu z vojaškimi častmi na »častnem dvorišču« – Ehrenhof – pred vladno palačo, torej pred Kanzleramtom, sta se predsednika vlad umaknila na delovno kosilo. Po dobri uri in pol pa sta nasmejana državnik na skupni novinarski konferenci poudarila že tradicionalno dobre odnose med državama.

Politika sta se dotaknila tudi internacionalnih tem. Prav tako sta govorila o Evropski zvezi, tudi o bodočem predsedovanju »trojke« svetu Evrope, ki ga predvideva tudi ustava EZ, ki pa žal ni bila sprejeta. Tema pogovorov je bila nadaljnja širitev in tudi skorajšnji vrh zveze. Preden pa bo mogoča nadaljnja širitev, širitev preko števila 27, bo potrebna njena institua-

lizacija, za kar so bili prvi koraki storjeni že v Nici, kot je poudarila Merklova.

V bistvu sta se politika na vseh področjih lepo dopolnjevala, le glede pomena širitve EZ na zahodni Balkan je bil slovenski premier odločnejši. Merklova je med drugim apelirala tudi na odgovornost Evrope. Eden pomembnejših ciljev Nemčije in Slovenije v času predsedovanja svetu EZ bo ratifikacija evropske ustave (Nemčija bo predsedovala svetu EZ v prvi polovici leta 2007, Slovenija 2008, obe državi pa sta evropsko ustavo že ratificirali). Na skupni novinarski konferenci se je premier Janez Janša kanclerki Angeli Merkel zahvalil tudi za podporo Nemčije Sloveniji pri vstopanju v EZ in v zvezo NATO, še posebej pa za njene konstruktivne predloge ob sprejemanju zadnje finančne perspektive.

Predsednik vlade Janez Janša se je srečal tudi s predsednikom nemškega zveznega parlamenta

**Državni zbor je v torek, 4. aprila, sprejel predlog zakona o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja.** Med drugimi razpravljavci v državnem zboru RS je v imenu slovenskih rojakov po svetu, kot predstavnik Svetovnega slovenskega kongresa, Slovenije v svetu, Rafaelove družbe in Združenja slovenske izseljenske matice, podal mnenje o zakonu tudi dr. Branko Zorn. Rekel je: »Izseljenci se morajo zavedati, da bodo odslej imeli z zakonom so-govornika njim naklonjeno matično Slovenijo oziroma njenega najvišjega predstavnika, bodočega ministra. Izseljenci morajo premostiti ovire, ki so jih videli v državi in v narodu, nezaupanje, grenkobo, razočaranje, občutke manjvrednosti. Časi in ljudje so novi, njim bolj naklonjeni, možnosti je več, vendar so izseljenci dolžni narediti korak naprej v smislu še večje zavzetosti.«

Po njegovem mnenju si morajo sami postaviti vprašanje, ali so del tega prijaznega naroda v napredni državi in se prepričati, da je lahko tudi repatriacija dobra izbira. Država mora takoj popraviti krivičen in negativen odnos do Slovencev po svetu, ki ga je oblikovala v minulih desetletjih predvsem z informiranjem javnosti, in vzpostaviti novo razmerje z izseljenci. Nato je nadaljeval: »Izseljenstvo je del naše preteklosti, ne smemo se ga sramovati, poleg bolečih posledic ima izseljenstvo tudi pozitivne plati, saj lahko, na primer, prispeva k boljši politični, ekonomski, sociološki in pravni pre-

poznavnosti Slovenije, ki je v svetu večkrat izkrivljeno podana. Država je dolžna vzpostaviti novo razmerje z izseljenci. Država ne omogoča stalnega dvostranskega informiranja, namenjenega izseljencem in matičnem Slovincem. Prek interneta, televizije, telefonije je to danes lažje. Državo mora skrbeti, da je toliko Slovencev zunaj meja. Spremljati jih mora tudi s kulturnimi ustanovami, stalno naj jih vabi nazaj. Dozdajšnja členitev pojmov izseljenec, zdomec ni več aktualna. Z novim krovnim zakonom obstaja le kategorija Slovenec zunaj meja oziroma Slovenec na tujem, obravnavan kot del narodnega telesa.«

Novi zakon bo po mnenju Zorna sicer pravičnejši od sedanje ureditve, saj bo med drugim otrokom zdomcev omogočil pravico do štipendije in druge pravice, bi pa morala biti v njem med drugim posebej opredeljena študij za mlade in zaposlovanje izseljencev. Le izvajanje zakona bo pokazalo, kakšne koristi imajo izseljenci od njega, je še menil Zorn. Zaključil pa je z mislijo, da Slovenija potrebuje vračanje izseljencev, da se je v novo državno vrnilo tako malo Slovencev, imamo lahko mirno za eno najbolj negativnih točk mlade države. Slovenski narod se bo moral zavedati, da so Slovenci zunaj meja enakovredni državljani, čeprav ne prispevajo k skupni blaginji Republike Slovenije s plačevanjem davkom. Izseljenci si zaslužijo večji ugled.

Norbertom Lammertom. Prav tako je odgovarjal na vprašanja nemških tiskanih medijev, srečal pa se je tudi s tu živečimi Slovenci. In lahko rečem, da je bilo srečanje premiera Janeza Janše s predstavniki Slovencev v prostorih slovenskega veleposlaništva v Berlinu zelo prisrčno in prijetno. Po kratkih uvodnih besedah veleposlanice, gospe Dragoljube Benčina, sta prisotne prijazno nagovorila premier in tudi slovenski zunanji minister Dimitrij Rupel. Po zdravici sta se med Slovenci v Berlinu priljubljena politika rokovala s prisotnimi, novinarji pa smo srečanje izkoristili tudi za krajše intervjuje.

**Premiera Janeza Janšo sem v prostorih slovenskega veleposlaništva v Berlinu najprej vprašala, kako se počuti kot predsednik vlade v očeh evropskih politikov zelo uspešne države?**

Lepo je priti iz države, ki jo hvalijo in kolikor je v moji moči, se bom trudil, da bo Slovenija to pohvalo zaslužila. Res pa je tudi, da to ni le delo te vlade. Slovenija je napredovala vse od osamosvojitve naprej. V tem trenutku pa je zagotovo – tudi zaradi tega, ker bo kot prva od novih članic prevzela evropsko valuto, v tisti skupini držav znotraj Evropske zveze, ki je najbolj ambiciozna. Da bi še hitreje napredovali, se zdaj trudimo z reformami oziroma z modernizacijo tudi za realizacijo lizbonske strategije. Vse to so koraki, ki jih vidijo tudi zunaj in jih pozdravljajo.

**Pred kratkim ste pisali predsednikom strank in predstavnikom narodnih skupnosti ter jih zaprosili oziroma jim dali priložnost za sodelovanje v strategiji razvoja Slovenije. Zakaj?**

Da bi ustvarili čim bolj pozitivno vzdušje za modernizacijo, je vlada povabila k sodelovanju tudi opozicijo. Ravno zdaj poteka usklajevanje tega dokumenta »Partnerstvo za razvoj«, katerega naj bi parlamentarne stranke podpisale in se tako zavezale, da bodo

pri nacionalnih ciljih, vezanih za prihodnost – v prihodnosti ni delitve na opozicijo in pozicijo, prihodnost bo prišla za vse in vsi si želimo, da bi bila čim boljša – skušali doseči čim širše soglasje in tako tudi hitrejšo sprejemanje v parlamentu.

**Pričakujete konstruktivno sodelovanje opozicije v reformnem procesu?**

Več nas bo pri teh naporih za modernizacijo Slovenije, hitreje bo Slovenija napredovala.

**Kaj pričakuje Slovenija od uvedbe evra?**

Predvsem enostavnejše pogoje poslovanja. Izvozno gospodarstvo si tega želi, ljudje pa imajo zaupanje v evropsko valuto. Javnost uvedbo evra podpira. To bo koristen in pozitiven korak.

**Pred kratkim je bil v parlamentu v obravnavi zakon o Slovencih v zamejstvu in po svetu.**

Ta zakon bo kmalu sprejet. Trajalo je veliko časa, da se je pripravil; terja ga ustava, že iz leta 1991. Ta vlada se je tega resno lotila in zdaj je zakon v tretjem branju, tik pred sprejetjem. Na ta način bodo, tako kot veleva ustava Slovencev brez slovenskega državljanstva, tistim, ki živijo po svetu in v zamejstvu, zagotovljene večje pravice, kot jih imajo tujci, ki pridejo v Slovenijo. To je zelo pozitiven korak. Slovanska vlada namreč meni, da je Slovenija širši pojem kot samo število državljanov, ki živijo znotraj Republike Slovenije.

Tako slovenski premier. Gospod Janša nam je Slovencev v tujini dal začutiti, da je tudi naš premier in da nas jemlje resno, da mu nekaj pomenimo. In če bi poizkusila strniti občutke prisotnih v enem stavku, bi rekla: Srečanje na slovenskem veleposlaništvu z gospodom Janšo in člani delegacije je bilo zelo prisrčno, sicer kratko, a sladko.

*Martina Konda*



Za Cerkev na Slovenskem je petek, 7. april 2006, zgodovinski dan. Papež Benedikt XVI. je namreč ustanovil **tri nove škofije** v Celju, Murski Soboti in Novem mestu ter obenem imenoval tudi tri nove škofo ordinarije - prvi novomeški škof je postal dosedanji ljubljanski pomožni škof msgr. Andrej Glavan, prvi celjski škof je dosedanji mariborski pomožni škof msgr. dr. Anton Stres in prvi murskosoboški škof dosedanji rektor bogoslovnega semenišča in profesor na Teološki fakulteti v Mariboru msgr. dr. Marjan Turnšek. Papež je hkrati



*msgr. dr. Franc Kramberger, mariborski nadškof in metropolit*

mariborsko škofijo povišal v nadškofijo in drugo slovensko metropolijo. Tako je msgr. dr. Franc Kramberger postal prvi mariborski nadškof in metropolit. S papeževim odlokom pa je prišlo tudi do upravne preureditve Cerkve na Slovenskem. Doslej smo imeli enotno metropolijo, ki je zajemala vse tri škofije in je imela sedež v Ljubljani. Od petka imamo dve metropoliji. Metropolija s sedežem v Ljubljani bo odslej zajemala koprsko in novomeško škofijo ter ljubljansko nadškofijo. Nova metropolija s sedežem v Mariboru pa bo zajemala celjsko in murskosoboško škofijo ter mariborsko nadškofijo.

Ob razglasitvi preureditve slovenske cerkvene pokrajine se je ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Alojz Uran zahvalil Svetemu sedežu kot tudi vsem sodelavcem, ki so v preteklih letih pripravljali petkov dogodek. Ustanavljanje škofij namreč po njegovih besedah ni pogost pojav, saj morajo zanj obstajati določeni pogoji.



*msgr. dr. Anton Stres, celjski škof*

Celjska škofija ima sedež na Slomškovem trgu 2 v Celju, stolna

cerkev pa je dosedanja župnijska cerkev Celje - sv. Danijel. Župnij je 111; prebivalcev 287 tisoč, od tega je katoličanov 235 tisoč; duhovnikov je 105; redovnikov in redovnic: 44; dekanij pa je 11: Celje, Nova Cerkev (brez župnije Vitanje), Žalec, Kozje, Rogatec (brez župnij Stoperce in Žetale), Šmarje pri Jelšah, Braslovče, Gornji Grad, Šaleška dolina, Laško, Videm ob Savi.



*msgr. dr. Marjan Turnšek, murskosoboški škof*

Murskosoboška škofija ima sedež na Gregorčičevi 2 v Murski Soboti, stolna cerkev pa je dosedanja župnijska cerkev sv. Nikolaja. Župnij je 36, prebivalcev 120 tisoč, od tega je 95 tisoč katoličanov. Duhovnikov je 45, redovnikov in redovnic 17. Dekanije so 3: Lendava, Ljutomer, Murska Sobota.



*msgr. Andrej Glavan, novomeški škof*

Nova škofija Novo mesto ima sedež na Kapiteljski ulici 1 v Novem mestu, njena stolna cerkev pa je dosedanja župnijska cerkev sv. Nikolaja. Nova ljubljanska nadškofija pa sedaj šteje 17 dekanij in 233 župnij.

### Velikost novih škofij v Cerkvi na Slovenskem Prebivalci po popisu 2002

Ime	km <sup>2</sup>	delež v %	prebivalci	delež v %
Slovenija	20.273	100	1.964.036	100
Ljubljana	6.134	30,2	754.975	38,4
Koper	4.482	22,1	260.669	13,3
Maribor	3.742	18,4	359.202	18,3
Celje	2.652	13,1	235.367	11,9
Novo mesto	2.159	10,6	159.595	8,1
Murska Sobota	1.104	5,4	95.463	4,9

## NOVI IZZIVI IZSELJENSKE PASTORALE

Člani Zveze narodnih dušnih pastirjev v Evropi so se v času od 20.–24. marca srečali v Celju na že 98. sestanku. Spomladanske pastoralne konference so se pri sv. Jožefu udeležili skorajda vsi izseljenski duhovniki, ki danes po Evropi skrbijo za Slovence po svetu. Kot vedno se tudi tokrat niso mogli izogniti tradiciji, da so to dnevi, ko ves čas posvetijo sodobnim vprašanjem, ki se dotikajo verskega in družbenega življenja naših rojakov. Povabilu se je odzvalo tudi veliko gostov iz domovine, ki so zbranim predstavili:

- delovanje Cerkve na Slovenskem in njen odnos do izseljenstva (škof dr. Kramberger, predsednik Slovenske škofovske konference);
- iskanje poti do oddaljenih v Cerkvi (mag. Branko Cestnik);
- kaj vse je potrebno vedeti in kako to svoje znanje prebiti na papir, jim je predstavil mag. Božo Rustja;
- o pričevalcih vere našega časa – slovenski svetniški kandidati – sta spregovorila prelat Franc Vrhunc iz ljubljanskega in dr. Stanislav Lipovšek iz mariborskega zornega kota;
- priprave na sprejem zakona o Slovencih po svetu, njegovo vsebino in vse nadaljnje korake pri reše-

vanju izseljenske problematike je predstavil državni sekretar Zorko Pelikan.

Ker smo bili v knežjem mestu in sedaj tudi že v novem škofijskem mestu, smo prisluhnili tudi opatu Jezerniku, župniku Srečku Hrenu in salezijancu Cirilu Slapšaku, ki so nam predstavili župnijsko oskrbo v mestu, ki se danes lahko pohvali, da je najhitreje razvijajoče se mesto v državi. Statistično gledano je Celje tudi v pastoralnem smislu – glede vernosti – na visokem mestu, celo nad slovenskim povprečjem.

Predstavniki Radia Ognjišče pa so zbranim spregovorili o njihovem načinu delovanja v slovenski Cerkvi. Letos so prvič pripravili radijski misijon, ki se je končal na cvetno nedeljo. In sedaj, ko vam pišem tole poročilo, jim lahko pritrdim, da je bil zelo dobro pripravljen in je imel dober medijski odziv med poslušalci.

Na koncu so bile predstavljene še aktivnosti Rafaelove družbe v Ljubljani. Ta postaja vse bolj prepoznavna tudi v slovenskem prostoru. Na koncu smo izmenjali še nekaj besed o uredniški politiki Naše luči, o pomembnih aktivnostih po različnih slovenskih misijah in nenazadnje smo nazdravili tudi našim abrahamom.

*Ljubo Bekš*





Slovenija za letos napoveduje 4,2-odstotno gospodarsko rast, kar je za 0,2 odstotne točke višja napoved od jesenske. Ugodnejše kot lani jeseni so napovedi tudi glede gibanja inflacije, povprečna inflacija naj ne bi presegla 2,1 odstotka.



Cene življenjskih potrebščin so se marca v primerjavi s februarjem zvišale za 0,8 odstotka, inflacija na letni ravni je znašala 1,9 odstotka, povprečna letna inflacija pa 2,3 odstotka. Slovenija tako še vedno izpolnjuje konvergenčna merila za prevzem evra.



Slovenija se je kot turistična destinacija z 20. aprilom začela predstavljati na globalni televizijski mreži CNN. Reklamni spot, ki so ga pripravili iz že obstoječih materialov, se svetovnemu občinstvu predstavlja v sklopih informativnih oddaj najmanj petkrat dnevno do 15. junija in potem spet v septembru in oktobru. 187 milijonov tolarjev težko odločitev o oglaševanju naravne in kulturne dediščine Slovenije na CNN International Europe so sprejeli predvsem zaradi razširjenosti mreže po vsem svetu in visoke gledanosti, saj približno tretjina gledalcev po vsem svetu na mesečni ravni redno spremlja programe te mreže.



V Škofji Loki so odprli potujočo razstavo Škofjeloški pasijon. Besedilo iz leta 1721 je najstarejše ohranjeno dramsko besedilo v slovenskem jeziku in je shranjeno v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Besedilo je izjemna priča srednjeveško-baročne dramatizacije in tedanjega govornega jezika. Iz tega časa je edina ohranjena pasijonska režijska knjiga v Evropi. V letih 1999 in 2000 so pripravili dve odmevni uprizoritvi pasijona na prostem, pripravljali so uprizoritev za letos - ob 300-letnici prihoda kapucinov v Škofjo Loko in 400-letnici prihoda na slovensko ozemlje - in s tem naj bi postavili temelje za prihodnje, vendar je skupina lokalnih politikov to brez tehtnega razloga preprečila.



Društvo Soška fronta je v Šempetru pri Gorici pripravilo že 15. tradicionalno srečanje zbiralcev stare vojaške opreme. Na prireditvi se je predstavila tudi Slovenska vojska, enota specialne policije, enota za zaščito in reševanje, moč je bilo videti stara vojaška vozila. Na svoj račun so prišli tudi zbiralci starih vojaških predmetov, ki so jih udeleženci lahko po želji men-

javali, prodajali, kupovali ali pa si jih samo ogledovali. Zbralo se je približno 100 zbiralcev iz Avstrije, Hrvaške, Italije, Slovenije in celo iz Poljske ter Češke. Prireditve je obiskalo več kot 2.000 radovednih. Društvo Soška fronta iz Nove Gorice skrbi za ohranjanje in proučevanje zapuščine 1. svetovne vojne.



Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgu (ESČP) je v 22 primerih, ki so jih proti Sloveniji zaradi sodnih zaostankov sprožili slovenski državljani, v kar 20 primerih odredilo izplačilo odškodnin v različnih višinah. Vsote se gibljejo med 1200 in 8000 evri, v dveh primerih pa odškodnine ni priznalo. Skupno bo morala Slovenija za primere, o katerih je razsodilo sodišče v Strasbourgu, izplačati odškodnino v višini 66.100 evrov in povrniti stroške v višini 21.280 evrov.



Nova Gorica, Šempeter pri Gorici. Vožnja z avtobusi, ki vozijo v javnem mestnem prometu na treh progah od Solkana oziroma Lok pri Kromberku do Vrtojbe, je brezplačna. V novogoriški mestni in šempetrsko - vrtojbenski občini, po območju katerih je urejen mestni avtobusni promet, so se namreč odločili, da bodo z brezplačnimi mestnimi avtobusi spodbudili prebivalce k redkejši uporabi osebnih avtomobilov za prevoz na delo, v šole in po opravkih. Učinki odločitve naj bi bili povečanje števila potnikov v javnem mestnem prometu za približno 30 odstotkov. Poleg tega naj bi premagali tudi najhujše zadrege s parkiranjem v mestu Novi Gorici, na širšem mestnem območju pa naj bi vsaj nekoliko omilili onesnaževanje zraka, ki je tudi posledica gostega prometa.

Alojza Peterleta, evropskega poslanca NSi iz Slovenije, so v Rimu izvolili za enega od podpredsednikov Evropske ljudske stranke (EPP). Za mesto enega od desetih podpredsednikov EPP se je potegovala tudi evropska poslanka Romana Jordan Cizelj (EPP/SDS), sicer pa je iz Slovenije poleg NSi in SDS članica stranke tudi SLS.

Peterle je izjavil, da je izvolitev zanj pomembna, saj je zaradi dejstva, da je Slovenija predlagala dva kandidata in so se glasovi delili, pomenila trd boj za podporo. "Mesto podpredsednika je pomemben položaj, iz katerega se da na marsikaj vplivati. To želim izkoristiti za Slovenijo, kolikor bo le mogoče," je ob izvolitvi povedal Peterle.



A N G L I J A

## LONDON

Župnikovi obiski rojakov v postnem času s slovenskimi mašami in srečanji so bili naslednji:

V soboto, 11. marca, v Aberdaru, kjer sta naše rojake obiskala župnik in njegov dobri pomočnik, mladi gospod Julijan, ki je veren katoličan in tukaj v Angliji sposoben slovenski poslovnež ter se je prav takrat preselil v novo stanovanje (hišo) iz londonskega predmestja Slougha v samo malo oddaljenejši Maidenhead. Poleg slovenske svete maše, ki jo je župnik daroval za vse žive in pokojne rojake v Walesu, sta z Julijanom obiskala še zakonca Ivana in Eileen Puc, ki že nekaj časa bivata v katoliškem domu za starejše občane Nazareth v Cardiffu, ki ga vodijo sestre redovnice. Zlasti Ivan se je obiskala zelo razveselil.

V nedeljo, 12. marca, je bilo slovensko bogoslužje v kapeli »Na-

šega doma« v Londonu, kjer je bila sv. maša za pokojno Bruno Lavrič, ki je pred kratkim odšla v večnost v severnem Londonu (Edmontonu) in je bila tam tudi pokopana. Pri maši zanjo v kapeli »Našega doma« je bil navzoč mož pokojne Brune, Ivan Lavrič, in lepo število londonskih Slovencev, prijateljev in znancev pokojne ter Lavričeve družine.

V nedeljo, 26. marca, je bila slovenska sv. maša v Chapel Endu v Srednji Angliji, po maši pa še naše običajno srečanje v župnijski dvorani.

V soboto, 1. aprila, je bila slovenska maša za rojake iz okolice Leedsa v Rothwellu in v nedeljo, 2. aprila (na tiho nedeljo), v Keighlyju za rojake iz področja Bradforda in okolice.

Po vseh krajih, razen v Walesu zaradi bolezni in ostarelosti precejšnjega števila tamkajšnjih rojakov, se je slovenskih maš in naših srečanj udeležilo kar lepo število rojakov. Bog daj, da bi bilo še naprej tako!

Naj omenimo slovensko mašo v kraju Nuneaton, natančneje Chapel End. Pri maši se je zbralo lepo število ljudi. To so predvsem starej-

ši Slovenci, ki so prišli po drugi svetovni vojni iz Slovenije, in njihovi otroci ter vnuki. Nekateri, ki so rojeni že v Veliki Britaniji, govorijo dobro slovensko, drugi samo razumejo.

Pred mašo je bila možnost za sveto spoved v slovenskem jeziku. Veliko ljudi je pristopilo k svetemu obhajilu, kar pomeni, da še vedno črpajo moč za življenje iz povezanosti s Kristusom.

Pri maši smo peli slovenske postne pesmi, predvsem starejši jih še dobro znajo, medtem ko se jih nekateri mlajši učijo.

Po koncu bogoslužja so rojaki pripravili bogat prigrizek za vse prisotne. Druženje po maši našim ljudem veliko pomeni, saj se nekateri zaradi obveznosti in razdalj ne vidijo ravno pogosto, zato pa se lahko tu sproščeno ustavijo in pogovorijo.

Lepo je bilo videti skupino ljudi, ki kljub veliki časovni oddaljenosti (nekateri so odšli iz Slovenije že pred skoraj šestdesetimi leti) še vedno govorijo, čutijo in zapojejo slovensko. V glavnem so to možje, ki so prišli sem in si tukaj našli večinoma angleško govoreče družice. Vendar pa so ravno taki mešani zakoni dokaz, da je mogoče s potrpežljivostjo in razumevanjem doseči marsikaj.

### BRUNA LAVRIČ (1932–2006) je odšla v večnost

Naša dobra Bruna je bila beneška Slovenka. Njen deklinski priimek je bil Vogrič in se je rodila 23. februarja 1932 v kraju Grimacco ali po slovensko Grmek blizu Vidma (Udine) v Italiji. Po 2. svetovni vojni je veliko deklet iz takratne Italije odhajalo za delom v Anglijo, med njimi tudi kar nekaj naših slovenskih deklet iz Benečije. Bruna je



Slovenska skupnost v Chapel Endu



*Pokojno Bruno Lavrič smo pokopali marca 2006.*

prišla v London 19. avgusta 1951. Tukaj je spoznala mladega in simpatičnega Slovence Ivana Lavriča s Hriba pri Loškem potoku, ki je po svojem prihodu v Veliko Britanijo leta 1947 sprva nekaj časa delal v premogovnem rudniku v Walesu, potem pa se je preselil na boljše v London. Poročila sta se 27. avgusta 1958 v župnijski cerkvi sv. Jožefa v Waltham Crossu (Hertfordshire). Poročno bogoslužje je imel takratni slovenski župnik Ignacij Kunstelj.

V Edmontonu, v severnem delu Londona, sta si kupila hišo in si ustanovila družino. Rodila sta se jima dva sinova Ivan (Johnny) in Roman. Zadnji je poročen z Eileen, ki je Londončanka irskega rodu in dobra katoličanka. Imata hčerko Jacqueline, ki je sedaj stara 12 let. Svoje vnučke se je pokojna Bruna vedno zelo veselila.

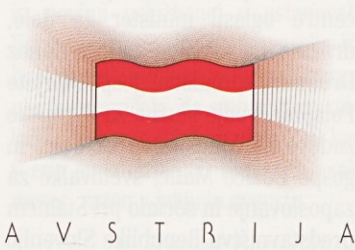
Naša dobra Bruna je že dalj časa bolehal. S svojo močno voljo do življenja je boleznijo kljubovala veliko let. Svoj križev pot je vdano prenašala v krogu svojih domačih in naše skupnosti, ki jo je imela zelo rada, saj je redno prihajala k slovenskemu bogoslužju v »Naš dom«, dokler so ji moči dopuščale.

Končno pa je bilo breme bolezni tako težko, da so ji povsem odpovedale telesne moči in je mirno zaspala v Gospodu 17. februarja 2006.

Od nje smo se poslovili 9. marca s sveto mašo v njeni farni cerkvi sv. Edmunda v Edmontonu. Sv. mašo je daroval župnijski duhovnik Fr. David Barrow ob somaševanju slovenskega župnika Staneta Cikaneka. Po maši pa smo njeno krsto pospremili na pokopališče Strayfield Lavender Hill – Enfield. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi.

Njenemu dobremu in nadvse zvestemu soprogu Ivanu (našemu dragemu Johnnyju), vsem domačim in sorodnikom ter prijateljem izreka župnik in slovenska misija v Londonu iskreno sožalje in zagotavlja molitve za pokojno Bruno ter za vse žalujoče.

S. C.



## DUNAJ

Tokrat lahko za Dunaj poročam le o eni zadevi, ki pa je gotovo pomembna.

Z različnimi pobožnimi vajami smo se pripravljali na velikonočne praznike. Z duhovno obnovo nas je v soboto zvečer in v nedeljo dopoldan še posebej pripravil na praznik Kristusovega vstajenja jezuitski pater Franc Cerar iz Maribora. Kar lepo število se nas je zbralo k sobotnemu razmišljanju o božjih zapovedih, sedmih glavnih

grehiv oz. grešnih nagnjenjih, o pomembnosti spovedi (kako se nanjo dobro pripravimo), o kontroli nad seboj ... Spoved je sprava z Bogom, s samim seboj in z bližnjim.

Pater je razpravljal tudi o onesnaževanju narave, v kateri živimo, in o moralnem onesnaževanju ...

Nazadnje je spregovoril še o ustanovitelju svojega reda - o Ignaciju Lojlskem; podal je na kratko njegov življenjepis. Nato smo o vsem povedanem nekoliko razpravljali, zmolili angelovo češčenje in prisotnim je bila dana priložnost, da so se lahko spovedali pri enem ali drugem spovedniku.

V nedeljo je pater Cerar imel pri maši daljšo pridigo. Ljudje so bili nad njim navdušeni. Nekateri so po maši kupili tudi kako njegovih knjig. Doslej jih je namreč napisal kar šest, in sicer: Evangelij na prepihu, Partizan nekoliko drugače, Beseda da besedo (kratka razlaga bogoslužnih beril in evangelijev), Iz dežele v deželo (knjiga duhovnih vaj), Ko smrt postane dobiček, Od partizana do zlatomašnika. Poleg tega piše pater Cerar tudi različne članke v številne revije in časopise.

Po maši smo imeli še zadnjokrat letos križev pot. To pobožnost opravljamo dunajski Slovenci vsako leto v postnem času ob nedeljah po maši, ker je drugače silno težko pričakovati, da bi se posebej v ta namen dobivali v naši slovenski cerkvi.

## SPITTAL NA KOROŠKEM

Naša Marijina kapela je bila preteklo jesen zopet obnovljena. Stene so bile prepleskane in slike

so dobile lepši sij. Restavrator se je zelo potrudil, da smo že po šestih nedeljah v bližnji cerkvi zopet v svojem praznovali nedeljsko bogoslužje.

Naša cerkva je majhna. Ima petdeset sedežev, stojišč pa je nekaj več. Drugo leto bo obhajala 200-letnico, odkar so jo pozidali tako, kot je sedaj. Najbrž jo je posvetil takratni škof Franc Salm-Reifferscheidt, ki je nekaj let nato postal četrti in zadnji kardinal krške škofije.

Slovenci smo v tej cerkvi že praznovali imenovanje kardinala dr. Alojzija Ambrožiča, nadškofa iz Toronta, tik pred klicem v Vatikan, januarja 2004, pa še sedaj novega slovenskega kardinala, nadškofa dr. Franca Rodeta. Ker sta oba nekaj povojnega časa preživela v tukajšnjem taborišču in je še nekaj ljudi, ki so poznali njuni družini, si ju oba kar malo prisvajamo. Ob obeh visokih imenovanjih smo bili zelo veseli.

Preteklo leto je bil v naši kapeli krščen samo en otrok, Dominik, iz družine Grintal. Imeli smo dva pogreba, naših rojakov. Februarja je v 92. letu starosti mirno za vedno zaspal dolgoletni frizer Lojze

Dolar. Dva dni prej je še sam vozil avto k sv. maši. Nekaj mesecev prej sta z ženo Jelko praznovala zlato poroko. Prav na vernih duš dan smo na mestno pokopališče položili k večnemu počitku Olgo Stroj, ki je tudi dočakala lepo starost 82 let. V skupnem grobu že počiva njen mož Lojze in starša, Janez in Frančiška Brodar.

Naj vsi v miru počivajo!

S. M.



BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

## BRUSELJ

10. marca smo v Slovenskem pastoralnem centru zopet imeli imeniten obisk. Po končani seji Sveta Evropske zveze se je v našem centru oglasil minister za delo, družino in socialne zadeve Janez Drobnič v spremstvu gospe Marjete Polajnar, vodje službe za evropske zadeve na Ministrstvu za delo, in gospe Božice Matič, svetovalke za zaposlovanje in socialo pri Stalnem predstavništvu Republike Slovenije

pri EZ. Minister se je ta dan na sestankih v Bruslju pogovarjal o prostem gibanju delavcev, o ukrepih za povečevanje zaposlovanja in za krepitev socialne zaščite, kakor tudi za boljše usklajevanje delovnih obveznosti in družinskega življenja, s čimer bi prispevali tudi k večji rodnosti.

Med ogledom naših prostorov, ki so potrebni temeljite obnove, je bilo slišati mnenje, da je naša ustanova nujno potrebna tudi finančne pomoči še s kakšne druge strani in ne le od naših dobrotnikov. Morda pa že kje potekajo pogovori v zvezi s to zadevo.

Ker naši gostje niso imeli časa za kosilo, so bili nad našo skromno postrežbo v postnem petku zelo navdušeni. Bilo je zelo preprosto – brez vsakega protokola – pa vendar prijetno.

Vedno smo veseli takih in podobnih obiskov.

## LUKSEMBURG

V soboto, 18. marca, je bila že druga redna slovenska maša v Luksemburgu. Če so bili pred enim mesecem začetki skromni, nas je ta



Marija na oltarju v Marijini kapeli



Slovenske maše s škofom Stresom v Boussuju so se udeležili skoraj vsi rojaki.



Med mašo s škofom Stresom v Charleroiju

dan navzočnost kar majhne množice prepričala, da se zares začneja življenje neke nove slovenske oltarne skupnosti v izseljenstvu.

Zbralo se nas je več kot štirideset. Morda je obvestilo, da bo med nami mariborski pomožni škof dr. Anton Stres, pritegnilo za tukajšnje razmere lepo število ljudi. Škof Stres, ki se kot zastopnik Slovenske škofovske konference dvakrat na leto udeležuje v Bruslju rednih zasedanj Sveta evropske škofovske konference (COMECE), je izkoristil priložnost in z g. Lojzeto Rajkom, diakonom Alekom Zwitterjem in s p. Frančkom Bertolinijem obiskal Slovence iz Luksemburga.

Ne samo v Bruslju, tudi v Luksemburgu je vedno več Slovencev. Tam predstavljajo že okrog 0,01 odstotek prebivalstva, kar je verjetno več kot v katerikoli drugi državi na svetu. Hvaležni smo škofu, da je prišel med nas in nas obogatil s svojo modro in vzpodbudno besedo.

Po maši so se luksemburški Slovenci izkazali s tem, da so pripravili bogat prigrizek, ob katerem smo se lahko še nekaj časa ustavili in se bolje spo-

znali. Vse kaže, da bosta tudi to druženje in medsebojna pogostitev po slovenski maši postala lepa navada. Tako bosta jezuitska cerkev in sosednji prostor gostoljubne jezuitske hiše postala prostor srečanj in spoznavanja med starejšo generacijo rojakov in novimi uslužbenci v ustanovah Evropske zveze. Doživetje veselja in hvaležnosti rojakov v Luksemburgu nas je prepričalo, da smo se prav odločili, da bomo kljub razdalji 210 km v eno smer prihajali med njih vsak mesec, razen v juliju in avgustu.

— p. Franček Bertolini DJ  
in Lojze Rajk

## BOUSSU – CHARLEROI – BRUSELJ

Dobrodošel obisk škofa Stresa se je nadaljeval tudi v nedeljo, 19. marca. V Boussuju pri Monsu in Charleroiju so prišli k slovenski maši skoraj vsi tisti, ki še morejo priti. V Charleroiju naše število opazno izboljšajo naši hrvaški prijatelji, ki skupaj s Slovenci lepo sodelujejo pri sveti maši.

V Bruslju je bila naša kapela zopet skoraj napolnjena. Tudi tukaj je bilo več kot štirideset navzočih. Gospodu škofu se je pri oltarju pridružil tudi p. Tadej Strehovec OFM. Naš pevski zborček ob klavirski spremljavi našega zborovodja Mirana Kresala je dajal poguma ljudskemu petju.

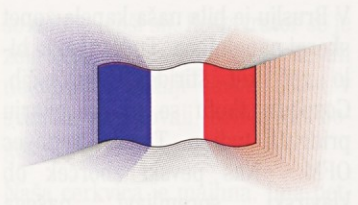
Gospod škof je pri vseh štirih mašah povedal, da prihaja med nas, da bi nas vzpodbudil k zvestobi v veri in krščanskih vrednotah, ki so vedno odlikovale slovenskega človeka. Cerkev v domovini misli na nas. Obljubil je, da bo spet rad prišel med nas, ko se bo mudil v Bruslju.

Mize v prostoru naših srečevanj po maši so bile bogato obložene s prinesenimi dobrotami najrazličnejših vrst. Prijateljsko kramljanje med mlajšimi in starejšimi je trajalo še dolgo v večer.

Seveda je po takem srečanju še nekaj pospravljanja in pomivanja, kar skupaj s stanovalci v našem centru vedno z veseljem opravijo naši mladi člani bruseljske slovenske farne družine. Tako sem se sam lahko brez skrbi odpeljal v 110 km oddaljeni Eisden, kjer sem se pripravil in mirno spočil pred odhodom na pomladansko pastoralno konferenco v Celje.

Kot zanimivost, kako živimo slovenski izseljenski duhovniki, naj pripišem, da tale prispevek za Našo luč pošiljam zjutraj ob 6.30, preden se odpeljem 150 km daleč v Oberhausen v Nemčiji, kjer bom imel pogreb zaslužnega rojaka, o katerem bo diakon Stanko Čepлак gotovo poročal.

Vsem rojakom v Beneluxu pa tudi v nemškem Porurju, kamor hodim pomagat, pošiljava lepe pozdrave – Lojze Rajk in p. Franček Bertolini.



F R A N C I J A

## FREYMING – MERLEBACH

Odbor društva prijateljev Slovenske katoliške misije Freyming-Merlebach je pri letni seji 5. februarja seznanil vse člane o gibanju in delu leta, ki smo ga pustili za seboj. Seje se je udeležilo veliko članov, kar je zelo vzpodbudno in razveseljivo. Premleli smo vsa doživetja društva v letu 2005. Z veliko pozornostjo smo prisluhnili letnim poročilom. Gospa Kristina HERO je poročala v francoskem jeziku in gospa Fani ŠUMEJ v slovenskem.

Gospa blagajničarka Marija MAV je poročala o finančnem stanju. Kljub velikim finančnim izdatkom zaradi napeljave centralne kurjave na plin po celi hiši smo kar dobro gospodarili. Naša celodnevna vsakome-sečna srečanja so zaradi finančne pridobitve dragocena. Prvič jih pripravljamo z veliko ljubeznijo,

ker nam nudijo medsebojna srečanja, drugič pripomoremo z njimi finančno podpirati stebre našega doma. Po prijetnem trenutku na koncu ob zakuski smo že premelevali program in dolžnosti leta 2006.

V nedeljo, 19. februarja, smo praznovali pustni dan, ki nam je pustil prijetne spomine. Vsak je imel priložnost po sv. maši pridružiti se skupnemu kosilu, po njem pa izkoristiti priložnost za razvedrilo in veselo pustovanje. Gospod Manuel DROSS je poskrbel za vesele viže poskočnih polk in valčkov. Med občinstvom se je pojavilo veliko lepih in tipičnih mask, ki so obogatile in poudarile smisel dneva. Med njimi se je prikazal tudi beneški lepoteč s plavo vrtnico, ki pa je izmed publike nevidno izginil. Pogrešali smo ga pri ocenjevanju najlepše maske. Preživeli smo zares dan sproščenosti in veselja.

V dneh, ki so sledili, pa smo že vstopili in mislili na čas, ki ga vsak kristjan sprejme kot priložnost poglobitve v molitev na spomin in pripravo štiridesetdnevnega JEZUSOVEGA TRPLJENJA.

Točno mesec dni pozneje nas je ponovno združil praznik sv. Jožefa.

Pri srečanju smo praznovali kot vsako leto ob tem času, ko se pomlad nasmeji zimi v pozdrav, družinski praznik Društva prijateljev. Besedo DRUŽINA smo poglobili, saj je nadvse pomembna v vsakem posameznem življenju. Pri skupnem kosilu smo se vsi počutili kot velika krščanska družina.

Dan je čustveno izpopolnil tudi materinski dan, saj praznovanje pridružimo družinskemu. Po kosilu so učenci slovenske šole pod vodstvom učiteljice za slovenski jezik gospe HERO pripravili program. Vsak učenec je v svojem nagovoru izrazil gorečo ljubezen do svoje mame.

Moramo priznati, da je bilo v programu čutiti, kako se v drugi ali tretji generaciji prebujajo ljubezen, ki raste iz korenin zanimanja za besedo, ki jo govorijo starši, morda celo stari starši in to je naš materni slovenski jezik.

Spomnili smo se tudi vseh Jožetov in Jožic. Gospodu Jožetu KAMINU smo zaželeli, da bi ga blagoslov njegovega zavetnika spremljal pri vseh njegovih stopinjah in da bi njegov trud bogato obrodil.

Ob koncu dneva smo se razšli z občutkom v srcu, da je lepo pri nas v našem toplem domu misije.



Na oltarju kapele sv. Jožefa v Merlebachu domača butarica in istrska oljka



Oljčne vejice slovenske obale do rok primorskih rojakin v Merlebachu



90 let Tereze Vajdič iz kraja La Machine

Preštevamo vsega spoštovanja vredne visoke jubileje naših članov društva. Že 18. februarja je gospa Vera KOREN praznovala svoj 80. rojstni dan. Gospa Vera je članica društva in zvesta vsem slovenskim izročilom. Globoka vera ji daje pogum in moč, da je vedno vesela in dobre volje. Vero je vsadila tudi svojemu sinu Daniju, prav tako globoke korenine slovenske besede, kar z vso vrlino prenaša na svoje otroke. Gospa Vera je ponosna na svoje vnuke. Izmed petih so trije glasbeniki, ki slovijo pod imenom TRIO KOREN, njihovo ime pa sega že daleč v svet.

Vsi pri Slovenski misiji smo s staro mamo Vero ponosni na njihov uspeh.

Tudi gospa Marija GRIČAR je 1. marca srečna praznovala svoj jubilejni rojstni dan. 90 let je že, kar je zagledala luč sveta. Gospe GRIČAR zdravje ne dopušča več, da bi še sodelovala pri naših skupnih srečanjih. Priklenjena je na svoj dom, zato je še bolj vesela, ko nekdo potrka na njena vrata za obisk in kratek klepet. Za rojstni dan si je zaželela, da bi prišla v kapelo sv. Jožefa k sv. maši. Željo so ji njeni otroci izpolnili. Pripeljali

so jo in ji s tem podarili največje darilo. Pri maši smo se vsi prisotni zahvalili Bogu za njeno prehojeno pot življenja, kakor je omenil gospod župnik Kamin.

2. marca je praznovala svoj 75. rojstni dan gospa Marija KARPA. Gospa Mici, kakor jo kličemo po domače, je še vedno čvrsta in zelo veselega značaja, čeprav je tudi njej bolezen večkrat v nadlego. Pesem ji pomeni duševno hrano, saj je bila dolga leta tudi cerkvena pevka in je z lepim altom čistila Boga. Pela je pri zboru SLOMŠEK še za časa msgr. Stanka GRIMSJA. Gospa Mici je vesela slovenskih stikov, saj je tudi stalna gostja naših celodnevnihih srečanj, kar pri starejših ljudeh ni vedno preprosto, saj jih bolezen priklepa na postelje.

Vsem trem jubilatkam kličemo vsi pri Slovenski misiji: »Vse lepo v nadaljnjem življenju in božji blagoslov naj vas vse spremlja v sreči in zdravju.«

Prvi maj nas že vabi na romanje k naši brezjanski Kraljici, materi vsega človeštva. Slovesna sv. maša bo kot običajno ob 10. uri v Habsterdicku.

Pridite vsi, da jo skupno počastimo in ji podarimo šopek veselja, prošenj in zahvale.

Jožica CURK



H R V A Š K A

## SLOVENSKO KULTURNO DRUŠTVO »ISTRA« PULA

### Predstavljamo se!

Dolgo je trajalo, a nikoli ni prepozno!

Preko naše nove članice smo spoznali revijo za Slovence po svetu »NAŠA LUČ«, ki nas je takoj navdušila. To je tisto, kar smo pogrešali. Možnost, da se približamo tudi drugim rojakom, ki jih je življenjska pot ali usoda zanesla v svet in lahko tako njim, preko njih pa tudi mnogim Slovencem doma, predstavimo naše delo, naše veselje do druženja Slovencev in naših prijateljev v hrvaški Istri ter naše tesno čustveno navezanost na domovino.

Zato nam dovolite, da se na kratko predstavimo in vam podamo nekaj osnovnih podatkov o delu v Slovenskem kulturnem društvu »ISTRA« v Puli.

Slovensko kulturno društvo »ISTRA« v Puli je bilo ustanovljeno 21. junija 2001. Šele čez poldrugo leto je bil društvu dodeljen ustrezen prostor v Ulici Hermana Dalmatina, tako da je v pravem smislu začelo živeti šele od leta 2003 naprej.

Program delovanja obsega galerijsko dejavnost, do sedaj je bilo postavljenih kar devet likovnih

razstav slovenskih umetnikov, živečih na Hrvaškem, nadalje organizacija kulturnih prireditev ob odprtju razstav, ob proslavah lokalnih praznikov in praznikov slovenskega naroda. Občasno organiziramo izlete ter prirejamo zanimiva in koristna predavanja. Zaživele so tudi nekatere sekcije, med njimi mešani pevski zbor, ki je s skromnim začetnim repertoarjem pod vodstvom profesorice glasbe Pavle Stermotič v zelo kratkem času zabeležil že dva odmevna in uspešna nastopa.

Razvija se tudi kreativna delavnica, v kateri se članice in člani seznanjajo z različnimi ustvarjalnimi tehnikami, kot so risanje in slikanje na papirju, steklu itd. Imamo tudi knjižnični in čitalni kotiček. Bolj neformalno zaenkrat deluje literarna sekcija pod vodstvom gospe Damjane Pezdirc, ki občasno pripravi program recitacij, tudi lastnih, za kulturne prireditve v društvu. Kmalu bo izšla tudi knjiga njenih pesmi.

Zahvaljujoč posebno živahnemu delovanju v drugem polletju lanskega leta in boljši obveščenosti, šteje sedaj društvo že čez 300 članov. Vsi člani namreč po pošti dobivajo mesečni bilten s koledarjem dogajanj v prihodnjem mesecu. Pripravljamo tudi glasilo društva, ki bo izhajalo kvartalno in za katerega še iščemo ustrezno ime. Prisotni smo tudi na radijskih valovih Radia Maestral vsak ponedeljek v mesecu ob 17.30 s petnajstminutnim programom.

Prva predsednica društva je bila gospa Alojzija Slivar, in sicer do konca leta 2005, ko jo je zamenjala gospa Klauđija Ana Velimirović.

V imenu SKD »Istra«

*Ivanka Koletnik*



## BERLIN

### Jožefov in materinski dan

Slovenska skupnost v Berlinu je tudi letos lepo praznovala praznik sv. Jožefa in materinski dan. V soboto, 18. marca, smo po maši najprej prisluhnili koncertu Pihalnega kvinteta SNG Maribor, ki je bil izveden na najvišji kakovostni ravni, prilagojen za otroke, mladiño in odrasle poslušalce. Otroški program učencev Slovenskega dopolnilnega pouka pod vodstvom učiteljice Jerneje Jezernik pa je bil namenjen mamicam in očkom. Marsikatero oko se je orosilo ob izbrani besedi in pesmi. Lepo pripravljeno praznovanje se je odvijalo v veliki dvorani, kjer so otroci v veselje svojih staršev rajali kot še nikoli. Kako lepo je slišati, če otrok pogreša drugega otroka in vpraša: »Kje je pa Luka?«

### Mednarodni križev pot

Naslednjo soboto, 25. marca, se je po ulicah Berlina vila procesija križevega pota, ki so se je udeležili ljudje različnih narodnosti. Križev pot se je začel v »naši« cerkvi sv. Elizabete, kjer se je že pred pričetkom zbralo precej ljudi. Bili so Slovenci, Nemci, Hrvati. Ob pol petih popoldan so si mladi fantje nadeli križ na rame in se podali na več kot uro hoda dolgo pot proti baziliki sv. Johanesa, kjer domuje poljska skupnost. Na čelu procesije je bil velik transparent z napisom »HUNGER NACH GERECHTIGKEIT« (LAČNI PRAVIČNOSTI - po naše). Na vseh postajah križevega pota so se procesiji pridružili novi in novi verniki, ki so molili in v mislih podoživljali Kristusovo trpljenje.

V baziliki sv. Johanesa se je križev pot zaključil z mašo, ki jo je daroval kardinal Georg Sterzinsky, somaševali so vsi zdomski duhovniki. Sveta maša je bila v nemškem jeziku, prošnje pa v mnogih drugih jezikih, tudi slovenskem. Slovenci smo imeli posebno čast, saj je Martina Vrhovnik berilo prebrala v slovenskem jeziku. Kljub temu da v



*Župnik Dori z ministranti*





Rojaki na dvorišču SPC v Berlinu

tež množici ljudi različnih narodnosti Slovenci niso bili v večini, so bili sodelavci našega župnika Dorija najbolj opazni. Njegovi ministranti tokrat niso ministrirali, pač pa so bili v prvi vrsti, oblečeni v slovenske narodne noše. Pri maši se je slišala slovenska pesem, ki so jo zaigrali in zapeli kitaristi ansambla Druga generacija. In čisto na koncu so naši fantje zapeli še Ave Marijo. Ljudje so prisluhnili čudovitim glasovom, še posebej lepo je zvenel glas solista Stanka Plavca, ki v Berlinu študira solopetje.

Pred blagoslovom ob koncu maše se je kardinal Georg Sterzinsky zahvalil Slovcem za sodelovanje in pomoč pri organizaciji. Slovenci so letos prvič organizirano sodelovali pri mednarodnem križevem potu in procesija je letos tudi prvič šla na pot iz cerkve sv. Elizabete, kjer je sedež slovenske katoliške misije.

Za mnoge Berlinčane – katoličani so tu v manjšini – je bil križev pot nekaj nenavadnega, saj so pankerji celo spraševali, če so demonstracije in za koga se demonstrira. Demonstracij so namreč v Berlinu navajeni. Ceste so bile zaprte, spredaj in zadaj vozilo Rdečega križa, ob straneh in na križiščih pa

policija, ki je skrbela le za to, da so bile ceste prazne in da se je sprevod lahko nemoteno pomikal naprej.

#### Postni koncert

Na predvečer tihe nedelje, v soboto, 1. aprila, nas je s postnim koncertom razveselil MPZ Sonce s Ponikve pri Šentjurju. Zbor vodi Andreja Ocvirk, organizator je bil Urban Golež. Z njimi je prišla Anita Koleča, predstavnica občine Šentjur pri Celju, katere župan je dolgoletni Dorijev prijatelj dr. Štefan Tiselj.

Večer je organiziral, tokrat prvič, mladinec Robert Vodeb in s pomočjo dobrih prijateljev mu je uspelo pripraviti čudovito srečanje mladih Berlinčanov in pevcev s Ponikve. Mladi iz Slomškove Ponikve so prišli v Berlin obiskat rojaka škofa Antona Martina Slomška, ki kraljuje v prezbiteriju cerkve sv. Elizabete; njegove relikvije, ki jih je slovenski skupnosti podaril mariborski škof dr. Franc Kramberger, pa so shranjene v njenem oltarju.

Pevci MPZ Sonce so pripravili izbor lepih umirjenih slovenskih pesmi in župnik Dori je zadovoljno ugo-

tavljaj, da jih je tokrat na poseben način navdihoval Slomšek. Res je Sonce prineslo sonce med vse rojake v Berlinu!

Kar je zelo pohvalno – mladi gostje so se želeli srečati tudi s starejšimi in pogostiti vse, mlade in stare! S seboj so prinesli domače dobrote: salame, sir, kruh, potico, pivo in odlično vino. Zdaj vemo, zakaj ga je Slomšek tako lepo opeval v svojih pesmih! Vanj je vložena ogromno dela in za vsako kapljico prelioto veliko znoja, zato ga je treba ceniti in piti po pameti, za zdravje in veselje.

Ob zaključku srečanja smo si bili enotni, da se želimo pobratiti s Ponikvo. Skratka – gostje so pripravili nepozaben večer v polni veliki dvorani in zelo smo jim hvaležni, da so prišli, nas duhovno obogatili za praznike, ki so pred nami. Srečanja so se udeležili tudi Nemci, ki vse bolj cenijo in spoštujejo slovensko pesem in slovensko skupnost v Berlinu.

M. Mošnik

## ESSEN

V Essnu smo praznovali materinski dan na praznik sv. Jožefa. Od vsepovsod so prihajali rojaki. Le redkokdaj se nas zbere toliko pri slovenskem bogoslužju. Ne samo iz naše razsežne župnije, tudi s področja ukinjene kölnske. Sveto mašo je daroval gospod Martin Mlakar.

Po maši pa smo se zbrali v župnijski dvorani. Sodelavci so pripravili vse potrebno. Najprej smo nazdravili godovnjakom.

Materam in očetom smo pripravili krajši kulturni program. Pevski trio, ki ga vodi gospa Danica Ban, nam je zapel nekaj prazniku



*Stanko Drev kot deseti brat*

primernih pesmi. Sledili so recitali in nekaj izbranih besed. Posebno je naš program popestril Stanko Drev iz Moersa z veselimi prizori (deseti brat, študent Pezdir ...). Smeh je napolnil dvorano. Res je bilo lepo.



*Učitelj slovenske dopolnilne šole prof. Dušan Čegovnik*

Tokrat smo še posebej povabili rojake, ki so prišli v Porurje pred petdesetimi leti. Mnogi od njih so že pokojni. Nekateri so se smrtno ponesrečili pri delu v rudniku, pa

tudi v prometnih nesrečah. Naj omenim le nekatre: Ivana Cvirna, Franca Žnidarja, Blaža Resnika ...

Na sliki vidite te, ki so se odzvali našemu vabilu: Jože Kozole, Janez Cuznar, Viktor Piuzi, Jože Vidmar, Jože Ferkol in Ivanka Schütte, roj. Pirc. Skromno smo jih obdarili.

V domačem družabnem vzdušju smo srečanje nadaljevali. Pri kosilu se nam je pridružil še domači župnik, ki je z aprilom prevzel novo župnijo v Lüdenscheidu. Pri njegovem slovesu 25. marca je bilo navzočih mnogo rojakov, ker tokrat ni bilo domačega bogoslužja. Iz hvaležnosti do njega smo imeli skupno mašo. Pri oltarju nas je zastopal Martin Mlakar. Pri sprejemu nove župnije, 2. aprila, je bil prisoten diakon.

Za velikonočne praznike je bil med nami gospod Drago Cvetko iz Ljubljane. Obiska smo bili zelo veseli.

*Diakon Stanko*



*Župnik Martin Mlakar med sodelavci*

## HERNE

**70 let Marije Bizjak, rojene Smole**  
Rodila se je leta 1936 v majhni vasi Zibika na Kozjanskem. Leta 1958 se je poročila z Julijanom, izbrancem iz domače vasi. Po



*Rojaki, ki so prišli v Porurje pred petdesetimi leti.*



*Marija Bizjak je praznovala 70 let.*

poroki sta nekaj časa doma kmetovala, kasneje sta se preselila v Celje, od tam pa ju je leta 1970 skupaj z otrokoma (Drago in Olga) pot vodila v Westfalijo. Prva leta v Nemčiji so bila zelo težka. Delo je bilo naporno in se je velikokrat končalo šele pozno v noč. Oče Julijan je po težki bolezni umrl leta 2000. To je bil za Marijo zelo hud udarec, saj sta vseskozi upala, da bosta jesen svojega življenja preživljala doma v Sloveniji. Moč je poiskala v veri, ki ji osmišlja njeno vdovsko življenje. Zelo rada se zadržuje na svojem vrtu. Njena hči Olga je zapisala, da je njena mama navkljub težkemu življenju še vedno polna življenja, ima močno voljo in velik pogum. Odprta je za vse dobre stvari in je, ne boste verjeli, pristaš tudi moderne tehno glasbe, da o domačih vižah sploh ne govorimo. Vse to je zapisala njena hči in verjamemo ji na zapisano besedo. Marija, naj vas angeli čuvajo še naprej.

## FRANKFURT

Čas od zadnje podelitve zakramenta krsta v naši župniji (november 2005) se je občutno skrajšal. V nedeljo, 19. marca, na praznik sv. Jožefa, sta namreč v Frankfurtu

prejela ta zakrament uvajanja v krščanstvo in pridružitve Kristusovemu skrivnostnemu telesu in Cerкви bratec in sestra Krevs iz Gross-Umstadta: dveletni Tobias in štirimesečna Louisa. Kakor telesno rasteta in napredujeta, tako naj imajo njuni starši in botri na skrbi tudi njuno duhovno rast in povezo s Kristusom.

Nekako v sredini postnega časa imamo v naši župniji že vrsto let postno romanje v Marienthal pri Rüdeshemu. To je na desni strani reke Ren, ko zapuša ravninski del okrog Mainza in Wiesbadna in jo začne oklepati hribovje z leve in desne v smeri proti Koblenzu. V tem predelu je namreč tudi znamenita soteska in ožina Loreley. Letos smo se zbrali h križevemu potu in maši v nedeljo, 26. marca, na četrto postno nedeljo. Medse smo povabili p. Frančka Bertolinija DJ, ki je sedaj na podiplomskem študiju v Bruslju. Ravno pred desetimi leti pa je prišel v Frankfurt na študij teologije. Z njim je prišlo tudi nekaj mladih Slovencev, ki so zaposleni v evropskih institucijah v Bruslju, priključila pa se jim je še skupina Slovencev iz Essna. Okrog 70 se nas je zbralo k tej postni pobožnosti in nedeljski maši. Čeprav so oblaki z dežjem ves čas

viseli više ali niže, smo lahko vendarle zunaj opravili križev pot. Po mašnem slavlju, ki ga je vodil p. Franček ob domačem župniku Martinu Retlju, smo se zbrali v romarski dvorani k naši skupni malici in pogovoru, pa tudi mladi 'bruseljčani' so prispevali k lepemu in prijetnemu vzdušju v pogovoru in petju, nekoliko pa so predstavili tudi svoje delo in zadolžitve, ki jih imajo v Bruslju. Resda se je ta dan ura prestavila na poletni čas, pa vendar je bila že tema, ko smo se zadnji odpravili proti domu, eni proti Essnu in Bruslju, drugi proti Wiesbadnu in Frankfurtu. Nekaterim je bil Marienthal tudi iz Essna in Bruslja tako blizu, mnogim pa iz Mainza ali Frankfurta tako daleč.

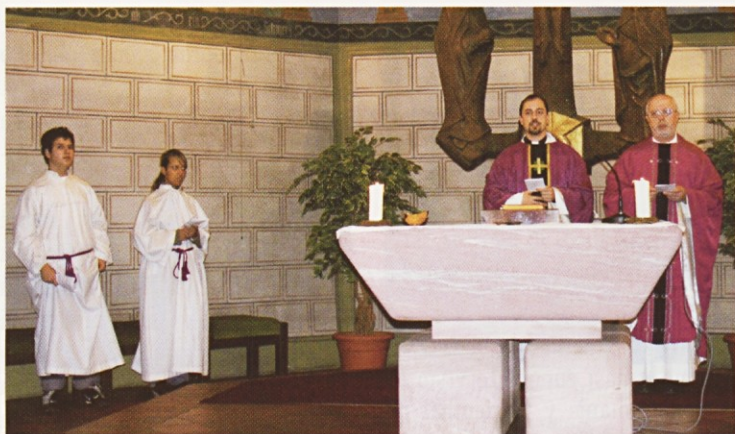
Učiteljica dopolnilnega pouka slovenščine v Frankfurtu gospa Natalija Robnik je pripravila v nedeljo, 2. aprila, ob materinskem dnevu (25. marec) prireditev z vsemi skupinami otrok. Izbor besedil je seveda bil bolj ali manj vezan na to praznovanje. Otroci, od najmanjših do največjih, pa so s skeči, recitacijami in petjem predvsem pokazali, kako in kaj se učijo pri tem dopolnilnem pouku.



Novokrščenca Tobias in Luiza v naročju staršev in botrov



Po krstu je nastala družinska slika Krevsovih. Bibicev Sven (s kapo) pa je hotel tudi biti zraven.



*Dva mašnika ter ministranta, brat in sestra Florjan in Helena*



*Med križevim potom v Marienthalu*

Konec marca je župnika poklicala gospa Jelica Luzar iz Frankfurta in sporočila, da je njen 76-letni mož

Janez umrl že v oktobru preteklega leta. Sama sicer ni Slovenka, je pa tako odgovorila na pošto iz



*Na materinskem dnevu so zapeli tudi najmlajši.*

slovenske župnije, ki je prihajala na naslov njenega pokojnega moža.

Pokojni Janez Luzar je bil doma iz Pišec, pokopan pa je v Höchstu v Frankfurtu.

Ravno ob zaključku pisanja tega poročila pa je Anton Jurkovič sporočil, da je pred nekaj urami (5. aprila) umrla v bolnišnici njegova 85-letna sestra Frančiška Jurkovič iz Frankfurta, iz Sachsenhausna. Doma je bila iz Slavskih Lazov v župniji Fara ob Kolpi na Kočevskem. Pred desetletji je prišla k bratu Antonu v Frankfurt, da je pri njem živela in mu gospodinjala. Naj oba rajna, Janez in Frančiška, počivata v božjem miru!

*rem*

## HAMBURG

Izredno lepo število vernikov je na tretjo postno nedeljo pri sv. Bonifaciju v Hamburgu počastilo praznik sv. Jožefa, priprošnjika, in praznik Svete družine. Molili smo za vse mlade in stare starše, naj jih vera in božja pomoč vselej in povsod vodi skozi življenje.

Po maši nas je čakalo presenečenje z gosti iz Slovenije, ki nam jih je župnik Dori napovedal že ob prejšnji sveti maši v čast materam in ženam za njihov bližnji praznik. Hamburško skupnost je tokrat obiskal Pihalni kvintet Slovenskega narodnega gledališča iz Maribora. Sestavljajo ga Eva Slana, Tomaž Žgavc, Oto Kožuh, Andrej Žgank in Rudi Voljč. Program, ki ga je kvintet izbral, je obsegal klasično in baletno glasbo, priredbe iz opernih del ter novitete mladih domačih in tujih skladateljev. Na koncu je zavel še venček slovenskih narodnih, tokrat iz lepo zvenceh pihal-



*Zlatko in Marjan sta matere obdarila z vrtnicami.*

nih inštrumentov. Marsikoga je zamikalo, da bi ob teh melodijah zraven kar glasno zapel. S tem lepim in nepozabnim koncertom so izvrstni glasbeniki poskrbeli za najboljšo pripravo na veliko noč. Tako izvajalcem kot župniku Doriju prisrčna hvala! Hvala tudi za lepe vrtnice, ki sta jih vsem ženam za materinski dan ponosno in z veseljem razdelila Marjan in Zlatko.

Zelo veseli smo bili tudi prvega obiska slovenske kulturne atašejke,

gospe Monike Kartin, ter predstavnikov radia "Multikulti", direktorja Adriana Kostre ter Martine Konda, ki skrbita, da so vsa zanimiva in pomembna dogajanja omenjena v oddajah tega programa.

Govorci so opazili, da je hamburška skupnost v dobrih rokah božjega pastirja Dorija, ki po svojih močeh zares lepo skrbi za povezavo z domovino. Besedam Adriana Kostre, "Božji dar je imeti prijatelja, kot je župnik Dori", se pridružuje tudi hamburška skupnost, saj je dejansko tako.

V družabnih prostorih smo kot vsako leto nazdravili kar trem Jožetom. Skupaj z župnikom Dorijem, ki je v mesecu marcu praznoval rojstni dan, so poskrbeli za dovolj tekočega. Skrbne in odlične kuharice, med katerimi je bila tudi slavljenska rojstnega dneva Anica Trčak, pa za obilno in dobro jedajo. Dekoracijo miz je z veseljem in lepo uredila Ema Lovrec. Zares lepo je, da vsak po svojih močeh rad poskrbi za prijetno vzdušje po maši, med sveto mašo pa poskrbi za duševno hrano naš dobri dušni pastir Dori.

DD

## INGOLSTADT

### Krst v Ambergu

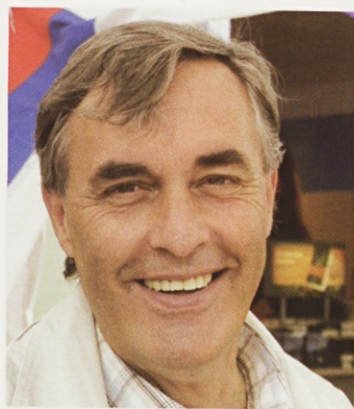
V soboto, 18. marca, smo imeli pri slovenski maši v Ambergu lep župnijski dogodek, ko je Mia Maria Krumholz prejela zakrament svetega krsta. Po krstni slovesnosti v cerkvi so se nadaljevale krstitke pri starih starših Miheli in Ivanu Kerinu. S starši Frances in Robertom se veselimo ob srečnem rojstvu otroka ter ob božjem otroštvu, ki ga je po zakramentu sv. krsta deležna njuna hči Mia. Novokrščenci pa čestitamo in voščimo božjega blagoslova na njeni življenjski poti, da bi bila vselej deležna božje in človeške ljubezni in sprejemanja: »Ti si moj ljubljeni otrok, nad teboj imam veselje.«

### Slavljenec Damijan

V sredo, 22. marca, je obhajal svoj okrogli jubilej naš rojak Damijan Milchberger; v nedeljo, 2. aprila, pa smo njegov rojstni dan potrdili še v Slovenskem centru. Damijan se je rodil 1946 v vasi Sveto pod Sveto goro kot predzadnji v Benčanovi družini petih otrok. Imel je težko otroštvo, saj mu je umrla mama, ko je imel komaj dve leti. Tako je moral v rosnem otroštvu



*Zopet nas je bilo veliko na srečanju v Hamburgu.*



*Damijan Milchberger na mednarodnem dnevu v Ingolstadt*



*Novokrščenka Mia s svojimi v Ambergu*

oditi od doma. Nekaj časa je živel v domu brez staršev, nakar ga je sprejel k sebi gospod Milchberger. Z njim se je, ker je imel pač takšno službo, selil po Sloveniji. 1963 je prišel v Nemčijo. Ker je bil takrat Damijan star šele sedemnajst let, ga je gospod Milchberger posvojil, da je lahko ostal v Nemčiji. Najprej so prišli v Gifhorn pri Wolfsburgu, kjer je delal v vrtnariji. Leta 1964 so se preselili v Ingolstadt in se je zaposlil v tovarni avtomobilov Auto union. Vmes je bil pri vojakih. 1968 se je preusmeril za poklicnega voznika in bil najprej prevoznik. Medtem je v Münchnu spoznal Reziko Jerebic, s katero sta se 30. decembra 1974 poročila na civilnem uradu v Ingolstadtu. 2. avgusta 1975 pa sta v cerkvi sv. Antona v Gornji Bistrici v Prekmurju sklenila zakrament sv. zakona. Od 1978 je vozil avtobus pri Watzingerju, Spanglerju in Stempflu. Takrat je bil veliko zdoma. Tudi nas je vozil z avtobusom na neštete izlete in romanja, dvakrat tudi v Slovenijo. Po tragični nesreči svakove družine leta 1985 se je zaposlil kot voznik avtobusa pri mestnem prometu, da je bil več doma s svojo družino. Damijan je oče dveh otrok, za dva pa je prevzel očetovstvo po smrti

njunih staršev. Slavljencu naknadno prisrčno čestitamo za šestdeseti rojstni dan ter mu voščimo zadovoljstva in trdnega zdravja. Damijan, veseli smo, da te imamo in hvala ti za tvojo vzorno skrb za družino ter za vso dejavno pomoč v naši župniji.

*Stanko G.*

## MANNHEIM

**Trije so v Herbolzheimu praznovali ...**

V januarju je dopolnila petinsedemdeset let življenja Maria Novak, rojena Kotz. Doma je iz Sulza pri Lahru v južni Nemčiji. Že

šestindvajset let redno prihaja s svojim možem Jankom k slovenski maši, ki je zadnja leta v Herbolzheimu. Njen mož Janko pa bo enako število let dopolnil v maju. Janko je prvič prišel v Nemčijo med drugo svetovno vojno, ko je bila njegova družina preseljena v pokrajino Thüringen. Po vojni pa je leta 1956 šel z zadrugo na izlet na Oktoberfest in se je odločil, da se ne vrne več v Slovenijo. Po nekajmesečnem bivanju v zbirnem taborišču v Nürnbergu je prišel v Sulz pri Lahru, kjer je spoznal sedanjo ženo Marijo. Čez tri leta ju čaka zlati jubilej poroke.

V marcu pa je dočakala sedemdeset let daleč naokrog poznana Maria Dolenšek, rojena v družini Weber v Ringsheimu pri Herbolzheimu v južni Nemčiji. V prvem zakonu se je pisala Thome, ko pa je njen mož umrl, je čez nekaj časa spoznala Jožeta Dolenška. Že enaintrideset let prihaja k slovenskim mašam, pri katerih je s svojim dobrim glasom nepogrešljiva. Rada tudi pomaga pri slovenskih prireditvah, posebno pri miklavževanju. S svojo aktivnostjo povsod drži družbo pokonci. Na žalost je letos praznovala življenjski jubilej z grenkobo v



*Maria in Janko Novak iz Sulza pri Lahru*



*Maria Dolenshek iz Ringsheima pri Herbolzheimu*

srcu, saj ji je nekaj tednov prej umrl sin Wolfram Thome. Vendar je s svojim vedrim značajem zmožna premostiti tudi take žalostne trenutke.

### ... in trije iz naše župnije so umrli

V februarju je star 73 let umrl Silvester Aister, ki je živel v Mönchweilerju v Schwarzwald. Doma je bil iz Račje vasi blizu Cerkelj na Dolenjskem. V sorodstvu je bil s pokojnim škofom Stanislavom Leničem. Pred petdesetimi leti se je poročil s Pavlo Lenič, s katero sta potem leta 1961 prišla v Nemčijo. Rodili so se jima

trije otroci. Kmalu sta si zgradila svojo hišo. Bil je skrben gospodar in je še v težki bolezni videl vsako napako, ki jo je bilo treba pri hiši popraviti. Po poklicu je bil ključavničar, med nami pa je bil poznan kot glasbenik. Igral je na harmoniko pa tudi na klarinet pri godbi.

V marcu pa smo se poslovili od dveh naših faranov. Najprej je v Vöhrenbachu v Schwarzwald umrla Olga Volf. Rojena je bila pred enainšestdesetimi leti v Srednji Bistrici v Prekmurju v družini Kohek. Po poroki z Jožetom Volfom sta se jima rodili dve hčeri. Iz njune lepe hiše na sončnem pobočju v Vöhrenbachu je pogosto dišalo po svežem domačem kruhu. Še za naše decembrsko župnijsko kosilo je Olga, čeprav že zelo prizadeta od težke bolezni, spekla domač kruh. Imela je veliko voljo do življenja, s katero je dvakrat prekosila vse črnogled napovedi zdravnikov. Nazadnje je le zmagala bolezen in Olga je okrepljena z zakramenti sprejela božjo voljo in pomirjena odšla v boljše življenje k Bogu. Kljub visokemu snegu smo jo v velikem številu pospremili k preranemu grobu.

V Mannheimu je umrl Stanko Zemljak. Rodil se je leta 1923 v vasi Krivica na Kozjanskem. Kljub hudim preizkušnjam življenja je dočakal lepo starost triinosemdeset let. Na ruski fronti se je večkrat usmilil ruskih ljudi in jih pustil pri življenju ali jim pomagal priti k svojim. Pri sebi je vedno imel rožni venec, ki mu ga je dala mama. Ohranil ga je do svoje smrtne postelje. Na fronti je bil enkrat skoraj čudežno rešen, kasneje pa mu je odtrgalo levo roko. Gotovo je bilo to po božji previdnosti, saj je bil s tem rešen nadaljnjih smrtnih nevarnosti na fronti. Tako je prišel do življenjske modrosti: »Življenje moraš vzeti tako, kakršno je in boš vedno zadovoljen.« Po vojni ga je oblast postrani gledala, ker je bil nemški vojni invalid. Zato se je odločil oditi v Nemčijo. Ko je po dolgem prizadevanju le dobil dovoljenje, je z ženo Anico in sinom Johanom prišel najprej v zbirno taborišče, nato pa je prišel v Mannheim, kjer je našel drugo domovino.

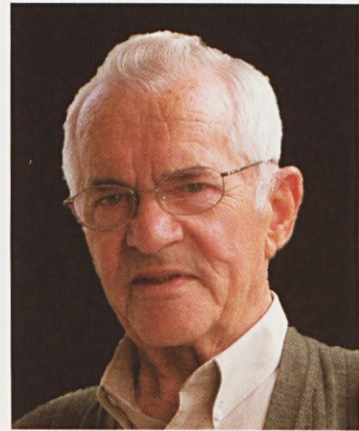
Dokler je mogel, je rad je zahajal v slovensko družbo in k slovenski maši. Ko je prišla težka bolezen, jo je zelo potrpežljivo prenašal na svojem domu. Večkrat je zaprosil



*Pokojni Silvester Aister*



*Pokojna Olga Volf*



*Pokojni Stanko Zemljak*

za obhajilo in ko je videl, da bolezen napreduje, tudi za bolniško maziljenje. Ni se bal pomisliti na smrt in se je nanjo pripravil. Zadnjo uro je dočakal na svojem domu in lahko rečemo, da je imel srečno zadnjo uro. Tudi njegovega pogreba se je udeležilo zelo veliko slovenskih in nemških prijateljev.

Naj se vsi trije v nebesih veselijo boljšega življenja pri Bogu, ki so si ga s svojim trpljenjem na zemlji zaslužili.

*J. M.*

## MÜNCHEN

V mesecu marcu nas je že drugič obiskal jezuitski pater Andrej Benda iz Duhovnega središča Sveti Jožef v Ljubljani.

Postna duhovna obnova, ki smo jo z njim v treh dneh, od 10. do 12. marca, doživljali, nas je poučila in obogatila.

Razmišljali smo o skrivnosti trpljenja: da Bog prevzame nase trpljenje in nam da zavest, da smo potrebni in da imajo preizkušnje v našem življenju pomen. Da jim kljubujemo, je potrebna velika vera.

Spoznali smo skrivnost kruha. Božji kruh je tisti, ki prihaja iz nebes in nasiti svet. Kruh je simbol vsakdanjosti. Človek se ga ne naje. Veliko je soudeleženih, da kruh nastane. Pri maši vstopa Bog v našo telesnost. Jemo njegovo telo (hostija), da lahko živimo, da vztrajamo, da se iz njega hranimo in dobimo moč za vsakdanje življenje.

Posvetili smo se tudi Svetemu pismu: kako naj ga beremo. Nedeljske evangelije lahko tudi večkrat preberemo. S tem se pripravimo na mašo in obenem je to tudi molitev.

Razmišljamo, kaj me je pri tem nagovorilo, kako naj sedaj živim. Stavek ali misel, ki smo jo pri molitvi doživeli, ponavljamo večkrat na dan. To je orožje proti skušnjavam. Če molitev večkrat na dan ponavljamo, odpremo srce za božjo besedo. To nam bo prišlo v navado in bomo pri maši bolj aktivni. Razumeli bomo pomen božje besede. Redno branje Svetega pisma izraža tudi zvestobo. Spoznavamo božji odnos do človeka in odgovor človeka Bogu.

Za vse te misli in napatke smo patru Bendu iskreno hvaležni.

*dr. Gabrijela Gerber-Zupan*

Gospa Otilija MARINIČ je dopolnila 90 let. Ko sem ji rekel, da sem ji prinesel sveto obhajilo, se je vzradostila: »To je pa najlepše darilo!« Redno je obiskovala našo mašo in zelo rada pela. Dokler je mogla brati, je težko čakala Našo luč. Zadnje čase močno boleha, a zgladno prenaša vse težave. Dva sinova in hčerka ji izkazujejo veliko ljubezen in pravijo, da ji jo samo vračajo, ker so je toliko od nje prejeli. Jubilantki želimo božji blagoslov in pomoč v težkih trenutkih.

*Marjan Bečan*

V nedeljo, 2. aprila, je bilo v sestriški dvorani na Blumenstrasse spet živahno. Kot vsako leto so tudi tokrat šolarji sobotne šole uprizorili igrico Svetlane Makarovič z naslovom Živalska olimpijada v čast in zahvalo materam. Župnik Marjan Bečan je pozdravil navzoče ter jih povabil k ogledu. Petra Hulicius je kratko predstavila igro ter povabila vse gledalce, da pri igri sodelujejo s petjem. Gospa Barbara Mars je spregovorila o pomenu materinstva in praznovanja posebnega dne za matere. V nadaljevanju je z veznim besedilom odlično povezovala zgodnico.

Vsebina igre je preprosta: Živali iz Zahribjanskega gozda so se spomnile, da bi tudi one rade tekmovali na olimpijadi, kot jo prirejajo ljudje. Dogovorile so se, da bo ververica tekmovala na drogu, čaplja v umetnostnem drsanju, medved v boksu, lisica v skoku čez oviro, hrček v namiznem tenisu, miška v talni telovadbi, srna bo tekla na kratki progi, zajci pa bodo sestavili nogometno moštvo. Na medvedovo priganjanje so vsi pridno trenirali, dokler ni napočil tisti dan ... A zgodilo se je nekaj nepričakovanege. Robot Dolfe, v katerega so vložili razpored tekmovalcev, je zamešal



*Gospa Otilija Marinič na svoj 90. rojstni dan s hčerko Marjetko*





Igralci so se na koncu zahvalili svoji publikli.

imena tekmovalcev. Tako je morala miška tekrovati v boksu, čaplja se je pomerila v kegljanju, medved je tekrovat v umetnostnem drsanju, srna pa je stala kot vratar v голу. Ko se je na osuplost vseh tekmovalcev in gledalcev pojasnil vzrok te zmešnjave, so sodniki odločili, da se tekmojanja ponovijo, tokrat s pravimi imeni. Potem so v vseh športnih disciplinah zmagale živali. Videle so, da so boljše športnice od ljudi in da nima smisla hoditi na človeško olimpijado.

Pri igrice so sodelovali starši šolarjev, pevci Luka, Mojca, Urška, Marjana, Barbara, za glasbeno

spremljavo je skrbel Zlatko, pri dostavi in postavitvi odrske scene pa Martina, Aleksander, gospod Klavora in gospod Maček. Posebno priznanje zasluži Petra, ki je narisala kuliso in poskrbela za vse rekvizite in z veliko prizadevnostjo zrežirala igrice. Prireditev je naletela na lep odziv pri gledalcih, ki jih je bilo okrog 70. Z navdušenim ploskanjem so podprli prizadevnost učencev slovenske šole, ki jim gre vsa zahvala za to lepo prireditev.

## STUTT GART

Pevski in duhovni seminar v Nonnenhornu (31. 3. – 2. 4. 2006)

Zgodilo se je prvič. 42 pevcev iz različnih zborov in krajev se je zbralo od petka, 31. marca, do nedelje, 2. aprila, v Nonnenhornu ob Bodenskem jezeru, nedaleč od Lindava na duhovni konec tedna. Pevci pojejo pri mešanih pevskih zborih v slovenski župniji v Stuttgartu, drugi pri slovenski župniji v Ulmu, tretji so dejavni v skupnosti v Ravensburgu in četrti sestavljajo pevski zbor v Augsburgu. Navzoča sta bila tudi dirigent in predstavnik moškega zbora Moj šocelj iz Sindelfingna pri Stuttgartu. Kaj vse se je na seminarju dogajalo?

Preden odgovorim na to vprašanje, bi rad namignil na predzgodovino tega srečanja. Prvič so se pevci vseh omenjenih zborov srečali na slovenski birmi in prireditvi ob 45-letnici slovenske župnije v Stuttgartu. To se je zgodilo v soboto, 11. junija 2005, v navzočnosti sedanjega ljubljanskega nadškofa msgr. Alojza Urana. Po birmi je v cerkvi sv. Konrada z dveh pesmima sodeloval in programu vsak zgoraj naštetih pevski zbor. Že to srečanje je pevke in pevce različnih zborov med seboj povežalo. Začel je zoreti načrt za pevski seminar. Da bi se še bolj spoznali,



Mali Anton je pozorno zrl na oder.



Združeni pevski zbori so oblikovali nedeljsko mašo.



*Veselje po uspelem pevsko-duhovnem srečanju v Nonnenhornu*

smo se 4. februarja letos srečali v Ulmu in skupaj praznovali 50-letnico župnika Romana Kutina. Počasi je tako dozoreval načrt za pevski seminar.

Voditelj seminarja je bil prof. Ivan Florjanc iz Akademije za glasbo v Ljubljani. Profesor Florjanc ima bogate izkušnje pri vodenju in dirigiranju, je tudi komponist in dober pedagog. Z notami ni učil le vokalne tehnike, kako se prav poje. Preko njih je odkrival duhovno vsebino različnih cerkvenih in ljudskih pesmi. Pevke in pevci so mi zatrjevali, da se niti minute niso dolgočasili. Izvirno, šaljivo in globoko občuteno je bilo njegovo vodenje. Ob pevskih vajah je dajal vpogled

v duhovno bogastvo slovenske cerkvene pesmi. Za program je izbral goriškega skladatelja Lojzeta Bratuža, ki je še kot mlad postal žrtev fašističnega nasilja. Pred kratkim je prav po zaslugi prof. Florjanca izšla prva knjiga zbirke »Primorski skladatelji«, ki je v celoti posvečena temu mlademu glasbeniku, ki je bil tudi heroj slovenstva in krščanstva v težkem času fašistične diktature.

Seminar v Nonnenhornu zato po pravici lahko imenujemo pevski in duhovni seminar, saj je vsem udeležencem pomagal sestaviti duhovni in pevski mozaik zanimive osebnosti, Lojzeta Bratuža, katerega ime živi in še danes navdihuje

Slovence na Primorskem. Pri vodenju seminarja je bila voditeljju v podporo organistka in dirigentka Marjetka Urbanič iz Stuttgarta.

Zanimiv mozaik, ki so ga sestavljali pevke in pevci iz Augsburga, Ulma, Ravensburga, Stuttgarta in Sindelfingna, smo sestavili pri slovesni nedeljski maši na peto postno nedeljo. V cerkvi sv. Krištofa je zadonela slovenska pesem tako ubrano, da je petje ob spremljavi orgel, na katere je igrala organistka in zborovodkinja Marjetka Urbanič, do zadnjega kotička napolnilo lepo in okusno urejeno svetišče. Seminar je s tem pokazal prve sadove, saj sta dve pesmi bili rezultat vaj na seminarju.

Pogled pa smo uprli tudi naprej. Kako bo potekalo nadaljnje sodelovanje? Dobili smo povabilo, da bi v tej združenosti zasedbi že letos septembra s petjem oblikovali romarsko mašo v Einsiedelnu v Švici. Vendar je časa premalo. Zato je padla odločitev, da to naredimo čez eno leto, leta 2007. Do takrat je dovolj časa, da program naštudira vsak zbor posebej in da ga drugo leto spomladi spet utrdimo na podobnem seminarju kot letos. Veselimo se tega projekta in Bog daj, da bi ga zares uresničili.

*Zvone Štrubelj*

### **Materinski dan v Heilbronu z gosti iz Slovenije**

V soboto, 25. marca, ko smo obhajali praznik Marijinega oznanjenja, je bila na programu redna slovenska maša v Heilbronu. To srečanje je bilo nekaj posebnega, saj se ga je udeležila tudi naša skupina, popotniki in gostje iz Primorske. Pripotovali smo z avtobusom v soboto zjutraj. V Slovenskem domu so nam postregli z zajtrkom. Nato smo z domačim vodičem,



*Velikonočna razstava v Rottenburgu*



Slušatelji TPŠ iz Nove Gorice se po izpitu v Stuttgartu vračajo domov. Marko Dvořak jim je razkazal lepote Ulma.



Skupina slušateljev TPŠ iz Nove Gorice na ogledu Ulma. Bilo je enkratno.

gospodom Kavašem, odšli na ogled mestnih zanimivosti. Po kosilu smo z avtobusom odšli v Heilbronn. Gostje smo oblikovali mašo ob Marijinem prazniku in ob materinskem dnevu. Rojakom smo posredovali svoje izkušnje s Cerkvijo in jim zaupali, kako vidimo sedanji položaj Cerkve in kakšno si predstavljamo v prihodnosti. Po maši so nas prijazni domačini iz Heilbronna pogostili s pravo, slovesno, bogato večerjo. Zahvala gre gospema Mileni Movrin in Silvi Habič, članicam ŽPS ter drugim sodelavkam in sodelacem, ki so jima pomagali in se zelo potrudili.

Popotniki in gostje? Kakšni gostje smo pravzaprav bili? Smo

slušateljice in slušatelji teološko pastoralne šole iz Nove Gorice. Okrog trideset nas je bilo; prihajamo iz obeh Goric pa tudi iz Vipavske doline, Tolmina in Kobarida in iz Goriških Brd. Župnik iz Stuttgarta, dr. Zvone Štrubelj, namreč vsako leto predava v Kopru in Novi Gorici teološki predmet »ekleziologijo«, to je nauk o Cerkvi in ekumenizmu. Udeleženci tečaja moramo nato pri predavatelju narediti tudi izpit. Na predavanjih v mesecu januarju je predavatelj predlagal, naj pridemo izpit delat v Stuttgart, tako bomo lahko svojo dolžnost združili s prijatnim izletom in obiskom rojakov v Nemčiji. Rečeno je bilo storjeno. Organizirali smo se in zares prišli. Takih izpitov je malo. Opravili smo

jih naslednji dan, v nedeljo, 26. marca v Slovenskem domu. Prav vsi smo izdelali, in še kako! Sicer je tudi res, da smo bili dobro pripravljeni. Spremljala nas je tudi voditeljica tečaja, uršulinka sestra Tatjana Car iz Izole.

Po izpiti smo odšli po Trubarjevih poteh, v Tübingen in Derendingen. Obiskali smo grob Primoža Trubarja in se vsaj malce poglobili v njegovo življenjsko pot. Strokovno nas je po teh poteh vodil naš predavatelj dr. Štrubelj; ugotovili smo, da je Primož Trubar ne le oče prve slovenske knjige, ampak tudi oče slovenskega naroda. O tem prej še nismo razmišljali. Pot nas je nato vodila v Ulm, kjer nas je pričakal prijazni profesor dr.



Praznik ob 70-letnici Franca Belšaka



Jože Venta je praznoval svoj 60. rojstni dan.

Marko Dvořak in nas popeljal v ulmsko stolnico ter po starem delu mesta. Lepo je bilo, za kar se imamo zahvaliti našemu predavatelju in vašemu župniku, dr. Zvonetu Štrublju in vsem, ki ste nas sprejeli z odprtimi rokami in s prijaznim gostoljubljem. Tega izpita zares ne bomo nikoli pozabili.

*T. D.*

## Praznovanja

V nedeljo, 12. marca, je obhajal 70. življenjski jubilej gospod FRANC BELŠAK. Po nedeljski maši je v dvorani sv. Konrada v Stuttgartu doživel lepo presenečenje. Ob njegovi družini se je zbralo veliko število župnijskih sodelavcev, prijateljev in znancev. Franc Belšak veliko pomaga v župniji, zato je ob svojem prazniku doživel slovensko župnijsko skupnost kot svojo širšo družino. Čestitamo mu in mu želimo še veliko zdravja, sreče in božjega blagoslova.

V soboto, 18. marca, je slavil svoj 60. življenjski jubilej gospod JOŽE VENTA. Praznovanje je doživel v velikem krogu svoje družine, prijateljev in znancev, ki so od vsepovsod, številni tudi iz Slovenije, prišli na njegov praznik. Ko mu v imenu slovenske župnijske skupnosti voščimo, mu želimo še obilo zdravja, moči in notranjega zadovoljstva ter božjega blagoslova.

## Škofijska razstava velikonočnih ljudskih običajev v Rottenburgu

V četrtek pred cvetno nedeljo, 6. aprila, je škofija Rottenburg-Stuttgart priredila razstavo velikonočnih ljudskih običajev. K sodelovanju so povabili tudi druge narodnosti, ki živijo na tem ozemlju. Že popoldne so skupine začele pripravljati svoje razstavne stojnice. Tudi Slovenci smo bili povabljeni, da predstavimo svojo

tradicijo. Mala skupina slovenske župnije se je v četrtek popoldne z gospodom župnikom-sodelavcem Igorjem Krašno odpravila na pot. Seveda je bilo potrebno vse že prej pripraviti. Gospa Doroteja Oblak je poskrbela za velikonočni jerbas s potico, hrenom, šunko in prihi; pokrit je bil z lepim, ročno vezanim velikonočnim prtičkom. Na mizo smo postavili tudi našo slovensko butaro, v kateri je povezano dvanajst različnih vrst lesa – pomenijo dvanajst apostolov – na vrhu sta bila dren in oljka – kar pomeni Jezusovo krono. To je ustno izročilo iz Notranjske.

V skupini, ki so predstavili razstavo, sta bila tudi zakonca Končan iz Schwäbisch Halla. Gospa Anica Končan je umetnica, saj je lepo in domiselno okrasila s slovenskimi motivi velikonočne pirhe in z njimi obogatila našo mizo. Šopek s slovenskim rožmarinom in slovenskimi nageljni je bil povezan s slovensko zastavico. Na panojih pri slovenski stojnici so bile slike slikarja Gasparija, ki so nazorno prikazale slovenske ljudske velikonočne običaje. Razložili smo tudi besedilo v slovenskem in nemškem jeziku z razlago simbolic vseh razstavljenih predmetov.

Ob sedmih zvečer je sledilo svečano odprtje razstave, ki jo bo mogoče obiskati do 17. aprila. Dvorana je bila nabito polna, goste je nagovoril stolni župnik, nato še nadžupan mesta Rottenbutg in dr. Johannes Kreidler, ki je stolni dekan. Slavje je popestril tamkajšnji dekliški zbor. Sledila je še pogostitev z velikonočnim pecivom poljskih in nemških gospodinj.

*Cilka Novak*



## Posvetitev slovenskega naroda 23. maja zvečer

Skoraj 30 let bo, kar so Slovenci v Ameriki, zbrani na evharističnem kongresu v Filadelfiji, napisali spomenico, ki jo je podpisal tudi nekdanji koprski škof msgr. Janez Jenko. V njej so povabili vse Slovence doma in po svetu, da se zberejo na predvečer praznika Marije, Pomočnice kristjanov, torej 23. maja zvečer, ob podobi brezjanske Matere Božje, ki je Kraljica



*Posvetitev slovenskega naroda Mariji, Pomočnici kristjanov*



*Zvone Podvinski, izseljenski duhovnik na Švedskem, na pastoralnem obisku pri švicarskih Slovenceh na Petelinjem griču*

Slovencev in sebe ter ves slovenski narod posvetijo Materi Božji. Podpisniki spomenice so želeli s tem dejanjem povedati, kako je Kraljica Slovencev, brezjanska Mati Božja, vselej varno vodila vsakogar in ga reševala iz vseh nevarnosti, v katerih se je znašel ob taki ali drugačni priložnosti. Obenem pa je Božja Mati tista, ki povezuje naš narod, razkropljen po vsem svetu.

Slovenci v Göteborgu na Švedskem so povabljeni, da se zberejo, skupaj z njihovim dušnim pastirjem Zvonetom v stranski kapeli župnijske cerkve Kristusa Kralja v torek, 23. maja, zvečer ob 21.00, kjer bo-

do že drugič skupaj posvetili sebe in ves slovenski narod Mariji, Pomočnici kristjanov in bodo skupaj prepevali Marijine pesmi. Dobrodošli v čim večjem številu in pridite toliko prej, da se posvetitev, skupaj z molitvijo, lahko začne ob 21.00.

#### **Dan starševstva**

V mesecu marcu je Cerkev obhajala dva velika praznika, praznik sv. Jožefa, moža Device Marije in Jezusovega krušnega očeta. Kmalu za tem pa je bil tudi praznik Gospodovega oznanjenja Mariji, ko se kristjani po vsem svetu veselijo tistega veličastnega dogodka, ko je Devica iz Nazareta pristala na bož-

je materinstvo. Sv. Jožef je tako vzornik in priprošnjik krščanskih očetov, Devica Marija pa je vzornica in velika priprošnjica krščanskih mater. In tega so se s hvaležnostjo do svojih staršev spominjali rojaki v Göteborgu tretjo nedeljo v mesecu marcu pri slovenski maši in nato tudi v župnijski dvorani, kjer je Marija Kolarjeva vodila program, ki so ga popestrili otroci tretje generacije. Te je pripravila mama Katarina, da so nastopili s kratkim programom, s svojo harmoniko pa nas je razveselil ata Jože Zupančič. Otroci so pristrčno zaključili program s podelitvijo nageljnovega atom in mamam, pri čemer sta pomagala tudi Silva in Roman Litrop. Misijski pastoralni svet in Slovenski dom sta ponovno dokazala lepo sodelovanje. Zahvala vsem, ki so poskrbeli za lepo praznovanje starševstva, posebej družini Rože in Vinka Tomažiča, ki je poskrbela za prijetno počutje ob kavi in pecivu, z nekaterimi dodatki. Bog povrni vsem in vsakomur, ki je s svojo prisotnostjo in s svojim sodelovanjem dodal k lepoti praznovanja starševstva.

Novi slovenski kardinal je postal dr. Franc Rode, prefekt kongregacije za posvečeno življenje, ki je



*Obisk iz Ajdovščine v Göteborgu*



*Nastopajoči za materinski dan v Göteborgu*



*Pogovor dveh očetov*

pred praznikom sv. Jožefa prejel kardinalski prstan kot znamenje zaupanja sv. očeta Benedikta XVI. Imenovanje je najprej zahvala za vse dosedanje delo našega rojaka, ki je tudi sam občutil, kaj pomeni biti izseljenec. Kot ljubljanski nadškof je bil imenovan za prefekta ene izmed kongregacij in je tako postal eden najbolj zaupnih papeževih sodelavcev. Tega imenovanja se veselijo tudi Slovenci na Švedskem, ki kardinalu dr. Francu Rodetu čestitajo in ga spremljajo s

svojo molitvijo, da bi zaupano mu službo opravljal z veseljem in veliko odgovornostjo po zgledu Jezusa, Dobrega pastirja.

### **Pomembni dogodki za rojake na Švedskem**

Blagoslov vozil in potnikov v Angeredu bo 21. maja pri sv. maši ob 16. uri v Angeredu, kjer bo slovenska skupnost praznovala tudi dogodek prvega sv. obhajila.

Srečanje v Vadsteni bo na binkošno soboto, to bo 3. junija, z začetkom sv. maše ob 12. uri pri sestrah. Prej bo priložnost za sv. spoved in za medsebojno srečanje. Letos bo srečanje vodil novoimenovani celjski škof ordinarij dr. Anton Stres ob somaševanju drugih duhovnikov. Dobrodošli v čim večjem številu in povejte si med seboj ter povabite v Vadsteno tudi drugo in tretjo generacijo vaših otrok. Za hrano, pijačo ter za veselo razpoloženje bo poskrbljeno. Vaš dušni pastir Zvone prosi za darove za tombolo, ki jih prinesite v dvorano in jih oddajte voditeljem tombole.

Velikonočno voščilo: Blagoslov velikonočnih praznikov naj obišče vse slovenske domove v domovini kakor tudi po vsem svetu. Naj velikonočno veselje, ki je dar

zmagoslavnega Odrešenika, odmeva v življenju vseh verujočih v Jezusa Kristusa. Kakor sončni žarki božajo človeka, naj tudi oni s Kristusovo ljubeznijo ogrevajo in božajo vse ljudi dobre volje. Posebej bodite pozorni do vseh osamljenih, ostarelih, bolnikov in invalidov, ki naj čutijo ob srečanju z velikonočnimi kristjani, da ste jim blizu in da ste jim pripravljeni vselej streči. Pa na mladino ne pozabite, saj še kako potrebuje vzornih staršev in dobrih sogovornikov na poti iskanja smisla življenja.

Vošči iz srca vsem doma in po svetu vaš Zvone Podvinski.



### **ŠVICA IN LIECHTENSTEIN**

V postnem času naj bi se v krščanskih skupnostih pokazalo bolj globoko duhovno življenje. Če se to meri po večjem obisku pri svetih mašah, lahko rečem, da se je to pri nas v Švici zgodilo. Človek pa bi pričakoval, da bodo ljudje tudi masovno pristopili k zakramentu svete spovedi. No, tega čudeža spreobračanja pa še ni bilo ...



*Zvone Podvinski je v domači župniji v Pišecah s hvaležnostjo v srcu slovesno praznoval abrahama.*



*Štefka Namar iz Rütija v Švici se vrača v domovino.*

## RÜTI

Na cvetno soboto nas je v Rütiju združilo trojno praznovanje. Seveda je bilo na prvem mestu bogoslužno obhajanje cvetne nedelje z blagoslovom oljk. Prinašanje oljk, zelenja in butaric k blagoslovu je pri nas trdno zasidrano in s tem je povezana tudi velika udeležba naših vernikov, kar je župniku v

posebno veselje, gotovo pa tudi dragemu Bogu.

Istočasno pa je društvo Slovenija po maši organiziralo tudi praznovanje materinskega dneva z dobro postrežbo in kulturnim programom. Ker so se že začele šolske velikonočne počitnice, programa slovenske šole ni bilo, ta primanjkljaj pa so nadomestili nekateri že odrasli "otroci": Viktorija Lašič in

Karolina Leban sta nam prebrali nekaj prisrčnih odlomkov o materinstvu iz slovenske literature.

Prav na ta dan pa se je iz naše skupnosti v Rütiju poslovala tudi pri mašah vedno zvesta Štefka Namar. Naj bo blagoslovljena njena vrnitev v domovino in naj z mirom in veseljem uživa zaslužen pokojnino!



Na cvetno nedeljo v Rütiju



## OZANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

### FRANCIJA

PARIZ: 7. maja in 21. maja (celodnevno srečanje) v Parizu ob 11.00.  
MERICOURT: 20. maja ob 17.00.

### NEMČIJA

#### STUTT GART

Svete maše v MAJU 2006

STUTT GART, sv. Konrad: 14. in 21. maja ob 16.30.  
BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 7. maja ob 9.45.  
SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. maja ob 9.30.  
SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. maja ob 9.00.  
AALEN, sv. Avguštin: 21. maja ob 11.00.  
HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 27. maja, ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. maja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 6. maja ob 15. uri – MATERINSKI DAN z gosti iz Slovenije, po maši prireditev v dvorani; 28. maja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SLOVENSKA SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC v Stuttgartu: v soboto, 6. in 28. maja ob 10.00 do 12.00.

### PODROČJE REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: vabljeni v Pfullingen v soboto, 13. maja, ob 16.45.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. maja, ob 16.00 – MATERINSKI DAN z zborom Anton Foerster iz Slovenije. Po maši praznovanje v dvorani. Vabljeni!

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16.00. V maju je to: 11. in 18. 5. 2006. Tel: 089/543-98-19.

Prevajalec dokumentov: Roman Trateški, Montessoristraße 11, 71272 Renningen. Tel: 07159-479166.

## Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Nekateri so ravnatelju Bajuku zamerili njegovo strogo pri sprejemanju dijakov. Kakor so pravili, je nekdo tvegal življenje, ko se je vrnil domov, čez mejo po spričevalo, ker ga brez tega ravnatelj Bajuk ni hotel vpisati. Vendar se mi zdi, da je treba razumeti vestnega gospoda, ki je samo s svojim osebnim vplivom in doslednostjo dosegel od rektorata univerze v Gradcu priznanje slovenske taboriščne gimnazije. Njegovi maturantje so se smeli vpisati na tamkajšnjo univerzo brez težav in dodatnih izpitov.

Taboriščna gimnazija je bila po programu in po duhu popolnoma slovenska, čeprav je delovala pod angleško upravo, v tujem mestu in je pošiljala abituriente na avstrijsko univerzo. Če ne bi bilo Bajukove zahtevnosti, iskanja kakovosti za vsako ceno, bi nam vrata graške univerze ostala zaprta. V takem primeru bi duh požrtvovalnega, čistega slovenstva utonil v povprečnosti. Visoka kvaliteta šole pa nas je, nasprotno, pripravljala na življenje in na tekmo v širokem svetu.

Menda je zgled ravnatelja Marka Bajuka potegnil za seboj vse, ki smo imeli z njim stik, tako profesorje kot študente. Z navdušenjem smo sprejemali napore, ki jih je postavljala pred nas ravnateljeva zahteva po kakovosti. Vsi smo vedeli, kako sta s sinom, profesorjem Božidarjem, že na vetrinjskem polju zbirala razpršene dijake in pričela s poukom pod milim nebom. Ker takrat ni bilo ne zvezkov ne knjig, sta nabirala med ljudmi liste papirja za dijake in profesor Božidar je pisal s svinčnikom, po spominu, zanje grški slovar. Čeprav brez primernih sredstev sta ravnatelj Bajuk in njegov sin zahtevala od študentov sredi šotorov znanje, kot da bi sedeli v učilnicah klasične gimnazije v Ljubljani. Posvečala sta jim ves svoj čas, hkrati pa sta iskala po

taborišču še druge profesorje, ki bi hoteli pri pouku sodelovati. Na ta način je imela kasneje slovenska gimnazija v Pegezzu že popoln in visoko usposobljen profesorski zbor.

Manjkalo pa je knjig in učil. Šestošolec Frenk Jerman, ki je bil med vojno mobiliziran v nemško vojsko, pa je od tam ušel k domobrancem, se je odpravil skrivaj čez mejo. Vrnil se je s polnim nahrbtnikom šolskih knjig, ki jih je prinesel od doma. Podaril jih je Bajukovi šoli. Ni bilo zvezkov. S pomočjo taboriščne uprave, obrtnikov in študentske iznajdljivosti so si jih naredili. Ni bilo klopi. Na pomoč so priskočili obrtniki. Mraz je bilo. Vsa šola, razredi pod vodstvom razrednikov, je odšla v gozd po drva. Dijaki so bili lačni. Katehet profesor Alojzij Luskar je pomagal najbolj potrebnim, kolikor je mogel s hrano, ki so jo nabrali njegovi salezijanski bratje, vsem pa z dobro besedo. Tisti, ki niso imeli v taborišču svojcev, so našli zavetje v posebnih barakah, ki smo jim rekli »dijaški konvikt«. Za fante v konviktu je skrbel gospod župnik Ciril Lavrič, za dekleta pa patra Fortunat Zorman in Ciril Petelin. Fantovski konvikt je bil za višješolce hkrati tudi središče tarokaštva, kar sem imel čast preverjati osebno.

Zaradi pomanjkanja ni nihče pričakoval spregleda pri redovanju ali popuščanja pri znanju. Vedeli smo, da je naša slovenska taboriščna gimnazija verjetno zadnja priložnost, da se prikopljemo do potrebnega znanja, predno pričnemo z bojem za vsakdanji kruh.

\*\*\*

Prvega sošolca nisem spoznal pri delu, tudi ne v razredu – temveč v bolnišnici. Profesor Luskar me je poiskal, ko šolska baraka še ni bila končana. Zvedel je za moj vpis in me hotel spoznati. V pogovoru je omenil, da je nek moj bodoči sošolec hudo bolan in precej



Materinski dan v Essnu



sam v taboriščni bolnišnici na drugi strani ceste, ki je vodila v mesto. Šel sem ga obiskat.

Roman Erčulj je ležal v majhni, beli sobici. Bil je suh in upadel. Povedal sem mu, kdo sem. Malo sva govorila, a zdi se mi, da je bil obiska vesel, posebno ko je zvedel, da bova, ko se pozdravi, sošolca. Potem so prišli drugi obiski in jaz sem se poslovil. Še nekajkrat sem ga obiskal, predno je umrl. Spremljal sem ga za pogrebom. Veliko prijateljev je imel, jaz pa sem takrat od vseh prisotnih poznal le njega, ki je odšel.

Ko se je pričel pouk, sem prišel v razred, katerega je Erčulj zapustil. Znašel sem se med neznanimi, a dobrohotnimi sošolci. Polovico je bilo fantov, polovico deklet in vsi so se mi zdeli na prvi pogled strašno mladi. V resnici niso bili dosti mlajši od mene – saj takrat še nisem dopolnil 19 let – dva ali trije pa so bili celo starejši.

Usedel sem se v prvo klopo, med Staneta Jerebiča in Lojzeta Ambrožiča. Bila sta izredno bistra študenta, ki sta mi pomagala, posebno pri latinščini, ki mi kot realcu ni šla rada v glavo. V tem razredu sem našel prijatelje, ki sem jih tako pogrešal. Z nekaterimi se spremljamo od tedaj skozi vse življenje.

V naši sobici sredi tretje barake so potekali dnevi umirjeno v okviru taboriščnega reda. Po hrano smo hodili v taboriščno kuhinjo, kjer so skrbeli, da nismo bili lačni pa tudi ne pretirano siti. Za red doma pa je skrbela tetka Mili, ker je imela težave s srcem in zato ni bila zaposlena v taborišču. Že prirojena srčna napa se ji je slabšala. Ker je bila vedno dobre volje, je bila povsod dobrodošla. Imela je vse polno prijateljev, posebno med mladimi.

Ata je urejal taboriščni razmnoženi list »Taboriščnik«, ki so ga v omejeni nakladi delili zastoj. Papir in črni-

lo je preskrbela taboriščna uprava, ostalo pa dobra volja taboriščnikov. John Corsellis, ki je bil odgovoren, da se v taborišču ne bi širil kak »nevaren« tisk, je očetu zaupal in mu puščal proste roke. Včasih ga je obiskal v pisarni in ga prosil, naj malo omili to ali ono »protijugoslovansko« pisanje. Čez leta mi je pravil, da ga je ata pazljivo poslušal, pa delal po svoje.

Tudi mama si je našla delo. Že v Lienzu je organizirala »copatarno«, to je delavnico, v kateri so dekleta delala iz starih cunj lepe, tople copate. Zdaj, v Špitalu, je copatarna spet zaživela in se še povečala. Dekleta so šivala tudi spominčke, razne okraske iz blaga, ki so jih kupovali tudi Avstrijci. Za izkupiček si je delavnica priskrbela iz mestnih trgovin barvni sukanec in podobne potrebščine, ki jih v taboriščnem skladišču ni bilo.

Mama ni gledala na copatarno kot na podjetje, vodila jo je kot učiteljica – kar je po poklicu bila. Učenje, vzgoja, samopomoč in dobra volja so bile glavne sestavine mamine delavnice. »Svojim dekletom« je bila svetovalka in še leta kasneje v Argentini sem videl, kako so jo te cenile. Kadar sem jo obiskal v delavnici, se nisem mogel načuditi vzorni organizaciji, redu in lepim izdelkom. S te strani mame prej nisem poznal. V resnici sem takrat pri starših odkril veliko lepih lastnosti, ki jih v normalnih razmerah verjetno ne bi.

Opazil sem, da so si menda vsi begunci našli kako delo. Nekateri v taborišču po delavnicah in šolah, drugi pri okoliških kmetih. Celotno dijaki v počitnicah nismo lenarili. Taboriščna uprava nam je našla zaposlitev. Tudi jaz sem odšel nekoč za nekaj tednov s skupino sošolcev v bližnjo vas, kjer je neki kmet potreboval našo pomoč nič manj kot mi njegove šilinge.

Tako smo bili čez dan zaposleni vsak na svojem koncu. Opoldne pri kosilu in za večerjo pa smo sedli sku-

paj k mizi. Spat smo hodili zgodaj, malo ker žarnica na stropu ni kaj prida svetila, malo pa, ker se je bilo treba zvrstiti v skupni kopalnici, ki je bila na sredi barake. Tam je bil poleg stranišč, ki so bila, kolikor se spominim, vzorno čista, nekoliko



*Rojaki iz Frankfurta  
ob koncu maše  
v Marienthalu*



*Pevski zbor slovenskega kulturnega društva "Istra" iz Pule ob Prešernovi proslavi*

ločen tudi prostor za drugo higieno in za pomivanje posode. Od tam so prihajale seveda tudi notranje taboriščne novice, ker človek pač ne more molče pomivati posode ali prati perila.

Kot rečeno, sem spal na gornji postelji pri oknu. Nisem mislil, da bom imel s tem kako težavo, a sem kmalu pričel odlašati s trenutkom, ko bo treba iti spat. Nikomur nisem povedal, da me je pričela tlačiti mora, ki je do tedaj nisem poznal.

Sanjalo se mi je, bodisi da me vračajo komunistom bodisi da sem se znašel v Titovini sam, prostovoljno. Najhuje je bilo, kadar sem si v sanjah očitil, da sem se vrnil v domovino kljub temu, da sem vedel, kaj me čaka. Sredi spanja sem se stresel in planil, da se je stresel pograd pod menoj, se zavedel, kje sem in spet zaspal. Šele po nekaj letih, v Argentini, so te sanje odšle in se niso več vrnile.

Kmalu po prihodu v taborišče me je prijetno presenetil obisk, ki ga nisem niti malo pričakoval. Dekle, katere mu je Zmago pred odhodom posodil kolo, je zvedelo za moj prihod. Povedala je, da ni odšla v Italijo, da pa je kolo vestno hranila, da ga ob prvi priložnosti vrne lastniku. Ker tega ni bilo, ga je

*No, to je pa ekipa iz Bruslja in Essna, ki je prišla v Marienthal k rojakom iz Frankfurta. Ugani, kdo ne spada v to dvanajsterico?*



izročila meni. Njena prijateljica z mojim kolesom pa je res odšla in srečno privozila s prijatelji v Italijo, od koder se ni oglasila.

\*\*\*

Medtem je naša gimnazija pričela delovati. Po nekaj urah pouka sem spoznal, da sem precej zamudil in še več pozabil. Tudi profesor Milko Jeglič, ki nas je učil matematiko, je to hitro opazil. Povedal mi je, da bo pri prvi šolski nalogi odločil, če lahko nadaljujem s šesto, ali se moram vrniti v peto gimnazijo. Če bom dobil pozitiven red, me sprejme, če negativnega, bom ponavljal. Rekel je, da ne more zaostajati z učno snovjo zaradi enega, kar je bilo res.

Prvo matematično šolsko nalogo smo pisali v zasilnih prostorih, še predno je bila odprta nova gimnazijska baraka. Vedel sem, da mi ni šlo dobro. Ko nam je prof. Jeglič naslednjo uro vračal naloge, me je poklical: »Kremžar, ne zaslužite pozitivnega reda in vaše znanje za šesti razred gimnazije ni zadostno. Posodim vam pol reda, da morete ostati v razredu, a ob koncu leta mi boste tega pol reda vrnili. Sicer boste ponavljali razred. Sprejmete?«

Sprejel sem. Ob koncu leta sem mu res polovico poudarjenega reda vrnil in kljub temu prinesel domov lepo spričevalo. Matematiko pa sem od tiste šolske naloge naprej študiral s prav posebnim občutkom odgovornosti, kasneje pa z veseljem. Sicer je bil čut odgovornosti med nami takrat nekaj precej vsakdanjega. Ne le odgovornost vsakega zase. Skrbeli smo drug za drugega in si pomagali pri učenju.

*Se nadaljuje*

## ISKRENOST

Lučka je vsa nesrečna in se opravičuje mami: »Izgubila sem zapestno uro. Žal mi je, ker te nisem ubogala. Opozorila si me, naj je ne nosim s seboj v bazen.«

Mamica pravi: »Ubogati moraš. Zato sem ti tudi rekla, da je ne nosi s sabo. Veseli pa me, da si iskrena in si spoznala svojo napako.«



## DOGU NI VŠEČ HINAVŠČINA. ŽELI, DA SMO POŠTENI, NEPOSREDNI IN ODKRITI LJUDJE.

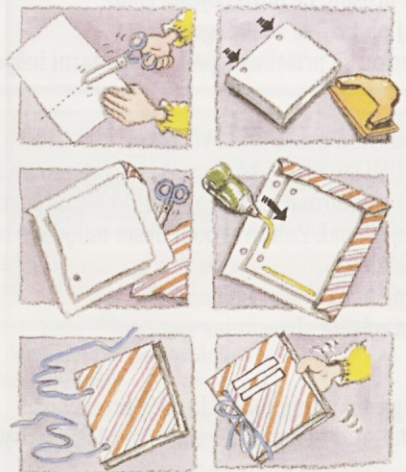
Iskrenost je eden izmed sadov človekovega zorenja, ki se začne zgodaj v otroštvu. Otrok se naravna na iskreno obnašanje, zato je to treba gojiti od malega. Kasneje se bo kot odraščajoči srečal z drugimi vprašanji sobivanja z ljudmi v različnih situacijah. Njegov okus ne bo vedno usklajen z okusom drugih in s tem se bo moral soočiti.

## NAREDI SAM

Napravi si knjigo za dnevnik. Potrebuješ bele in pisane liste, karton ene škatle, škarje, flomaster, luknjač, papir za zavijanje, lepilo in trak.

Za platnice izreži dve strani škatle v velikosti listov. Platnice in liste preluknjaj. Izreži papir za zavijanje nekoliko večji kot so platnice. Prilepi ovojni papir na platnice in kar ga je več, zapogni in prilepi na notranjo stran. To stran prelepi z barvnim papirjem. Med platnici vstavi liste in skozi luknje potegni trak ter zveži. Na ovitek prilepi nalepko in napiši lepo MOJ DNEVNIK.

V dnevnik zapisujemo vse, kar se nam dogaja in kar čutimo. Če si iskren do dnevnika, boš lažje iskren tudi do ljudi. Če boš iskren v zapisovanju, se boš lahko nekoč kot odrasel veselo spominjal dogodkov, ki bi sicer odšli popolnoma v pozabo.



Profesor se je razjezil nad učencem:  
 "Če misliš, da se boš tako norčeval med poukom, si poišči bolj neumnega profesorja kot sem jaz - toda bojim se, da ga ne boš našel!"



Na vojaški vaji sprožijo lažni alarm.  
 "Letala prihajajo, lezite!" ukaže vodnik in vsi razen enega poležejo v blato.  
 "Zakaj se ne uležeš tudi ti?"  
 "Gospod vodnik, jaz stojim za drevesom."  
 "In kje vidiš drevo?" se razjezi vodnik.  
 "Ja kje pa vi vidite in slišite letala?"



Trije turisti so v hotelu dobili sobo v štiridesetem nadstropju. Da si skrajšajo čas potovanja do štiridesetega nadstropja, so sklenili, da bo vsak po prevoženih desetih nadstropjih povedal vic. V desetem nadstropju je vic povedal prvi, v dvajsetem nadstropju drugi, ko pa so se pripeljali v trideseto nadstropje, je tretji rekel:  
 "V recepciji sem pozabil ključ od sobe!"



"Ali veš, da sem s kitaro, ki mi jo je oče kupil za rojstni dan, že veliko zaslužil!" se mladi Gorenjec pohvali prijatelju.  
 "Ali igraš na zabavah?"  
 "Ne, mama mi vsak dan plača, če ne igram."



Kuhar pristopi h gostu, ki ga je malo pred tem natakcar postregel s segedin golažem.  
 "Lepo prosim, če hitro pojedete golaž."  
 "Zakaj pa to?" se začudi gost.  
 "Ravnokar je prišel v inšpekcijo sanitarni inšpektor."



Poškodovani pešec grozi vozniku:  
 "Zapeljali ste mi pece noge, ki je verjetno ne bom več mogel normalno uporabljati! Verjetno bom celo življenje šepal. Zahteval bom deset milijonov tolarjev odškodnine!"  
 "Kaj mislite, da sem milijonar?"  
 "Kaj vi mislite, da sem jaz stonoga?"



V knjigarno vstopi moški in reče prodajalki:  
 "Prosim, rad bi knjigo z naslovom Moški, gospodar v hiši."  
 Prodajalka ga pogleda in reče: "Poglejte zgoraj, znanstveno fantastiko prodajamo v prvem nadstropju."

Mala Mojca je vzdolž plaže proti staršema nesla tri kornete sladoleda. Ko je že prišla do staršev ji je en sladoled padel v pesek.  
 "Žal mi je," je dejala, "tvoj sladoled je padel na tla, očka."
















Vodilni politik vpraša sina po diplomi:  
 "No, kako je bilo? Ali si dobil veliko težkih vprašanj?"  
 "Niti ne. Vprašali so me samo, če sem res tvoj sin ..."



"Zakaj je narobe, če rečem: Jest sm šou?" vpraša profesor slovenščine.  
 "Zato ker ste še tukaj!" pove Katarina.

## Križanka 605

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10							11	
12				13				
14			15		16			
17		18		19				
20					21			
		22						
23						24	25	
26		27				28		

**VODORAVNO:** 1. podjetje, ki goji rastline, 10. deklica, ki nima ne brata ne sestre, 11. ploščinska mera, 12. del igre pri tenisu, 13. zapustiti peš nek kraj, 14. Erna Černe, 15. sedemnajsta črka slov. abecede, 16. bodeča rastlina, 17. večji list z obvestilom ali vabilom, 20. velikonočni vzklík radosti, 22. pereč, zelo nevaren v razvoju, 23. človek, posameznik, kot nosilec vrednot, 24. prva žena, 26. druga črka slov. abecede, 27. zaščitnik hiše v rimski mitologiji, 28. Cilka Ivanc.

**NAVPIČNO:** 1. radostna, 2. moški z rdečimi lasmi, 3. oseba iz Sv. pisma nove zaveze, Pavlov učenec, 4. neznanec, 5. veznik, ki izraža pogoj, 6. moško ime, 7. deseta črka slov. abecede, 8. večje število ptic, 9. neenakomerno bitje srca, 15. krov ladje, 21. glagol biti v 3. osebi ednine, 23. Oven Bojan, 25. osebni zaimek.

**REŠITEV KRIŽANKE 604**  
**VIGILJA; ESENI; AMI; LOT; LABAN; I; SAIGON; KRES; ALDI; ARM; KRČMA; N; ARIANA; ODNOS; I; J; ČTIVO; KIT**

**601A0** Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščemo: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije.

Roman Trateški, Montessoristr. 11, D-71272  
Renningen, Nemčija, tel.: 0049-(0)7159-479166,  
faks: 0049-(0)7159-17827,  
e-mail: info@trateschki-translation.de,  
url: www.trateschki-translation.de,  
www.globalvertere.com.

**601A0** Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

**604A1** Prodam hišo 250 m<sup>2</sup> na Ljubnem ob Savinji, ki je takoj vseljiva. Parcela meri 1.000 m<sup>2</sup>. Več informacij po telefonu: 00386-31296279. Slike na: <http://users.volja.net/oglas-hisa/>

**605A1** Prodam več parcel, največja meri 2.8 ha, na prelepem sončnem kraju 39 km iz Ljubljane proti Kočevju. Kličite 01 540 57 25.

### Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu  
[miran.pecenic.com/ts/zamejci/index.htm](http://miran.pecenic.com/ts/zamejci/index.htm)  
Katoliška Cerkev v Sloveniji  
[www.rkc.si](http://www.rkc.si)  
Mariborska škofija  
[mb.rkc.si](http://mb.rkc.si)  
Vlada Republike Slovenije  
[www.sigov.si](http://www.sigov.si)  
Koroški tednik NEDELJA  
[www.nedelja.at](http://www.nedelja.at)  
Katoliški tednik DRUŽINA  
[www.druzina.si](http://www.druzina.si)  
Mesečnik OGNJISČE  
[www.ognjisce.si](http://www.ognjisce.si)  
Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU  
[www.drustvo-svs.si](http://www.drustvo-svs.si)  
GLAS SLOVENIJE iz Avstralije  
[www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm](http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm)

Slovenske mladinske organizacije  
v ARGENTINI  
[www.sdo-sfz.com.ar](http://www.sdo-sfz.com.ar)  
Novi glas, tednik Slovencev v Italiji  
[www.noviglas.it](http://www.noviglas.it)  
VEČER, časnik  
[www.vecer.si/](http://www.vecer.si/)  
Slovenska tiskovna agencija  
[www.sta.si](http://www.sta.si)  
RTV Slovenije  
[www.rtv slo.si](http://www.rtv slo.si)  
DELO, časnik  
[www.delo.si](http://www.delo.si)  
Dnevne novice  
[www.siol.net](http://www.siol.net)  
Zanimiva spletna stran s slikami iz  
Vojvodine in Slovenije  
[community.webshots.com/user/janezmu](http://community.webshots.com/user/janezmu)  
ali o zavodu v madžarščini:  
[www.emmausz.com](http://www.emmausz.com)

Iskalnik  
<http://www.najdi.si/>  
Telefonski imenik v Sloveniji  
<http://tis.telekom.si/>  
Slovenska turistična agencija  
<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>  
Oddaja Slovencev po svetu in domovini  
<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>  
Slovar slovenskega knjižnega jezika  
<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>  
Dobrodošli doma  
<http://www.creativ.si/tourist/>  
Mohorjeva družba Celje  
<http://www.mohorjeva.org/>  
Gorenjski glas  
<http://www.gorenjski.glas.si/>  
Ministrstvo za šolstvo in šport  
<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

## NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com  
NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK  
V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.  
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASIX • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON  
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS  
T/F (\*44) 020. 7735 6655  
spletna stran: <http://home.btconnect.com/skm-london>  
župnik: **Stanislav Cikaneč**  
e-naslov: [cikaneč@msn.com](mailto:cikaneč@msn.com)

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ  
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN  
T (\*43) 01. 5442 575, F (\*43) 01. 5442 575 13  
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ  
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)  
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC  
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ  
T (\*43) 0316. 7131 6937  
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG  
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg  
T (\*43) 05. 5236 2166, F (\*43) 05. 52 36 21 666  
M (\*43) 066. 4526 0667  
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL  
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL  
župnik: **mag. Jože Andolšek**  
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož  
T (\*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN  
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN  
T/F (\*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60  
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: [lrajk@pi.be](mailto:lrajk@pi.be)

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ  
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES  
T/F: (\*32) 02. 6477 106  
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: [lrajk@pi.be](mailto:lrajk@pi.be)

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ  
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON  
T (\*33) 1 42 53 64 43,  
župnik in delegat: **Jože Kamin**  
e-naslov: [kaminjoseph@aol.com](mailto:kaminjoseph@aol.com)

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH  
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH  
T (\*33) 03. 8781 4782,  
T mlin (\*33) 03. 8701 0701  
župnik in delegat: **Jože Kamin**,  
e-naslov: [kaminjoseph@aol.com](mailto:kaminjoseph@aol.com)

duhovnik v pokoj: **Anton Dejak**  
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ  
tel. (\*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA  
6, rue Vernier, 06000 NICE  
T (\*33) 04. 9388 5851  
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB  
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:  
dekan **Anton Trpin**, T (\*386) 07. 3380 015  
Trubarjeva 1, 8310 Sentjernej  
e-naslov: [zupnija.sentjernej@rkc.si](mailto:zupnija.sentjernej@rkc.si)

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM  
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA  
T (\*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282  
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**  
e-naslov: [rettore@slovenik.it](mailto:rettore@slovenik.it)

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO  
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4  
župnik: **Karel Bolčina**, T (\*39) 0481. 21849  
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17  
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija  
e-naslov: [donkarel@tiscali.it](mailto:donkarel@tiscali.it)  
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA  
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN  
T (\*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372  
F (\*49) 089. 2193 79016  
e-naslov: [zveza-sid@msn.com](mailto:zveza-sid@msn.com)  
delegat: **msgr. Janez Pucelj**  
e-naslov: [jpucej@msn.com](mailto:jpucej@msn.com)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN  
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN  
T (\*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924  
F 030. 7883 339  
spletna stran: [www.skmberlin.de](http://www.skmberlin.de)  
župnik: **Isidor Pečovnik**  
e-naslov: [dori@skmberlin.de](mailto:dori@skmberlin.de)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN  
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN  
T (\*49) 0201. 3641 513  
T/F (\*49) 0201. 3641 804  
spl. stran: [www.slomisija-essen.de](http://www.slomisija-essen.de)  
župnik: **место nezasedeno**  
diakon: **Stanislav Čeplak**  
e-naslov: [ceplak@gmx.de](mailto:ceplak@gmx.de)

za Slovence v nadškofiji Köln  
odgovoren delegat **Janez Pucelj**  
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT  
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT  
T (\*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632  
spletna stran: [www.skg-frankfurt.de](http://www.skg-frankfurt.de)  
župnik: **Martin Retelj**  
e-naslov: [martin@skg-frankfurt.de](mailto:martin@skg-frankfurt.de)

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM  
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM  
T (\*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106  
Spl. stran: [www.skm-mannheim.de](http://www.skm-mannheim.de)  
župnik: **Janez Modic**  
e-naslov: [janez@skm-mannheim.de](mailto:janez@skm-mannheim.de)

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT  
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT  
T (\*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95  
župnik: **Stanislav Gajšek**

e-naslov: [skm.in@t-online.de](mailto:skm.in@t-online.de)  
SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART  
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART  
T (\*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675  
F (\*49) 0711. 2361 331  
spletna stran: [www.skm-stuttgart.de](http://www.skm-stuttgart.de)  
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**  
e-naslov: [zvones@gmx.de](mailto:zvones@gmx.de)  
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**  
Am Lehenweg 18  
70180 Stuttgart  
tel. (\*49) 0711. 3417 720  
e-naslov: [januarij@hotmail.com](mailto:januarij@hotmail.com)

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG  
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG  
T/F (\*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313  
župnik: **Roman Kutin**  
e-naslov: [roman.k@oleco.net](mailto:roman.k@oleco.net)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM  
Olgastralße 137, 89073 ULM  
T (\*49) 0731 - 272 76  
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)  
voditelj: **dr. Marko Dvorak**  
e-naslov: [marko.dvorak@t-online.de](mailto:marko.dvorak@t-online.de)

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN  
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN  
T (\*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016  
e-naslov: [slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de](mailto:slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de)  
spletna stran: [www.skm-muenchen.de](http://www.skm-muenchen.de)  
župnik: **Marjan Bečan**  
e-naslov: [mbečan@erzbistum-muenchen.de](mailto:mbečan@erzbistum-muenchen.de)  
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**  
e-nasl.: [skessler@erzbistum-muenchen.de](mailto:skessler@erzbistum-muenchen.de)

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD  
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD  
T (\*381) 11 308 55 85, F (\*381) 11 308 55 84  
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG  
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG  
T/F (\*46) 031. 7115 421,  
spletna stran: [www.slovenskamisija.org](http://www.slovenskamisija.org)  
župnik: **Zvone Podvinski**  
e-naslov: [zvone@slowenikonungonen.se](mailto:zvone@slowenikonungonen.se)  
[zvone.podvinski@rkc.si](mailto:zvone.podvinski@rkc.si)

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH  
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH  
T (\*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948  
F (\*41) 044. 3030 788  
spletna stran: [www.slomisija.ch](http://www.slomisija.ch)  
župnik: **mag. David Taljat**  
e-naslov: [taljat.david@econophone.ch](mailto:taljat.david@econophone.ch)

# Pevski in duhovni seminar v Nonnenhornu



*Pevski seminar nas je povezal.*



*Dojeti je potrebno duha skladbe avtorja Lojzeta Bratuža in uskladiti besedilo z melodijo.*



*Pesem je združevala pevce na delovnem koncu tedna.*



*Dirigent prof. Ivan Florjanc*



*Prof. Ivanu Florjancu je bila v dragoceno pomoč pevovodkinja in organistka Marjetka Urbanič.*



*Pevci pri nedeljski maši*



*Slovenska cerkvena pesem prodira v globine krščanske skrivnosti.*



*Pesem za slovo od nepozabnega pevskega seminarja*



*Vsi pevci na seminarju v Nonnenhornu*

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

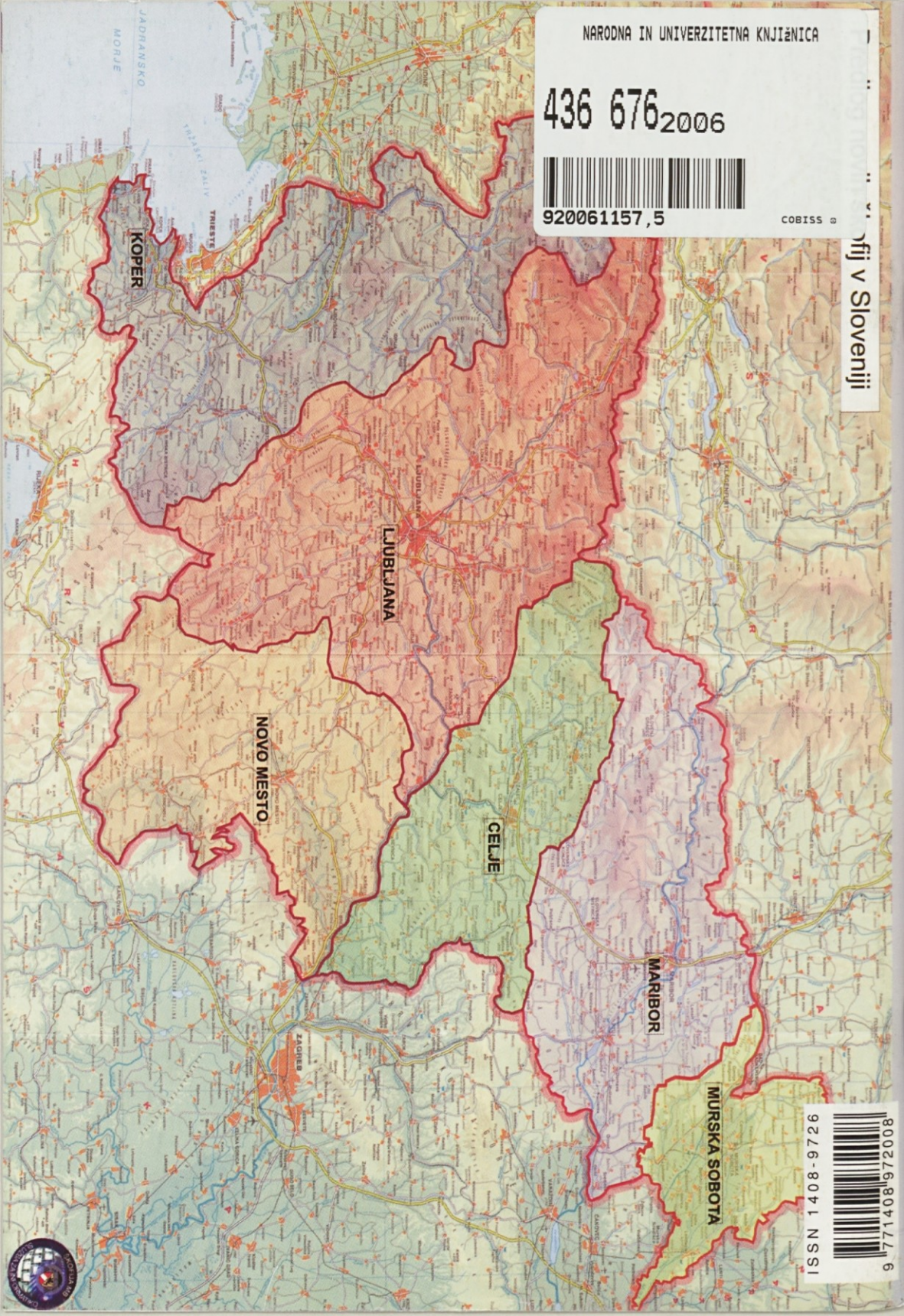
436 676 2006



920061157,5

COBISS

rij v Sloveniji



JADRANSKO  
MORJE

KOOPER

LUBLJANA

NOVO MESTO

CELJE

MARIBOR

MURSKA SOBOTA



ISSN 1408-9726



9 771408 972008